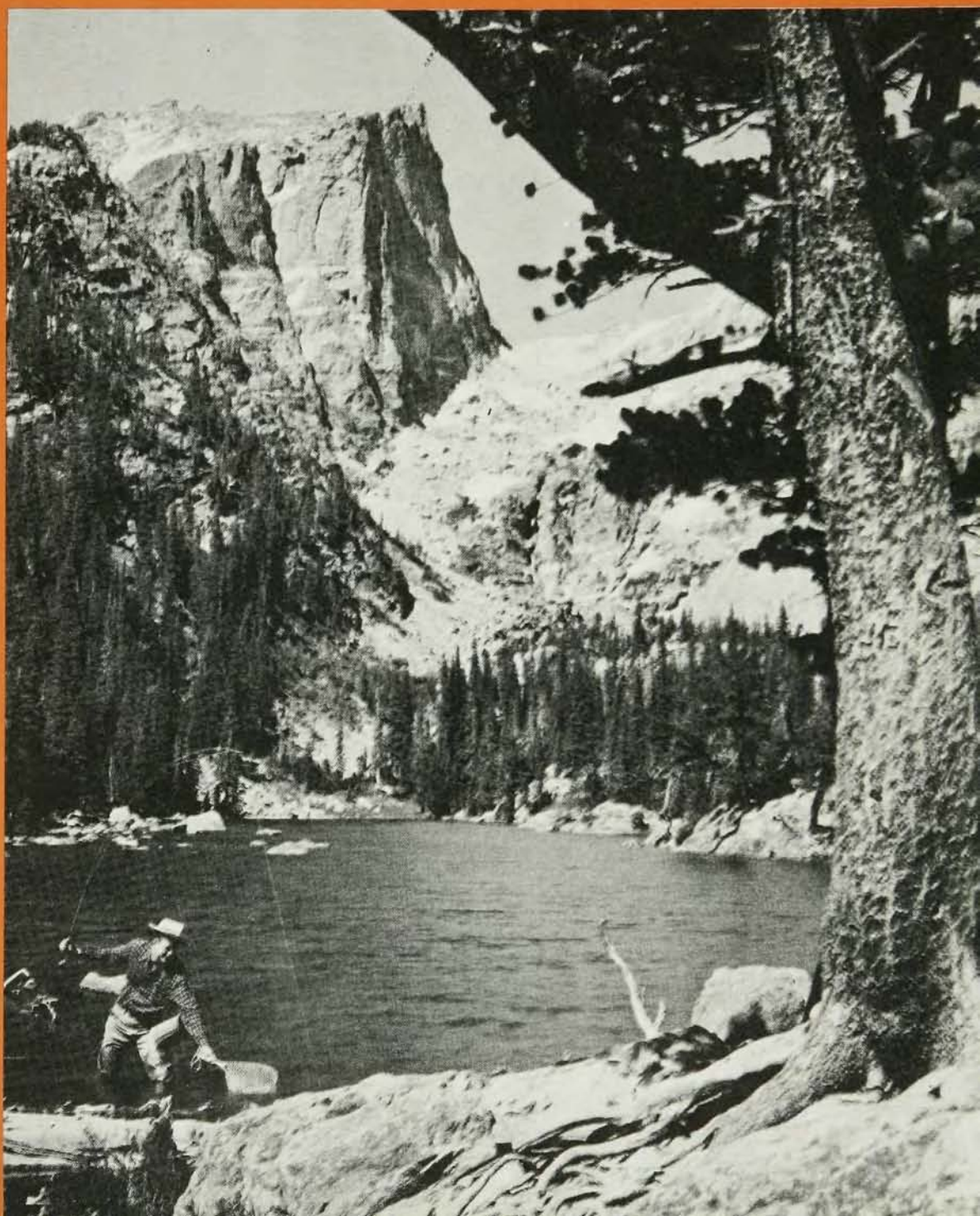
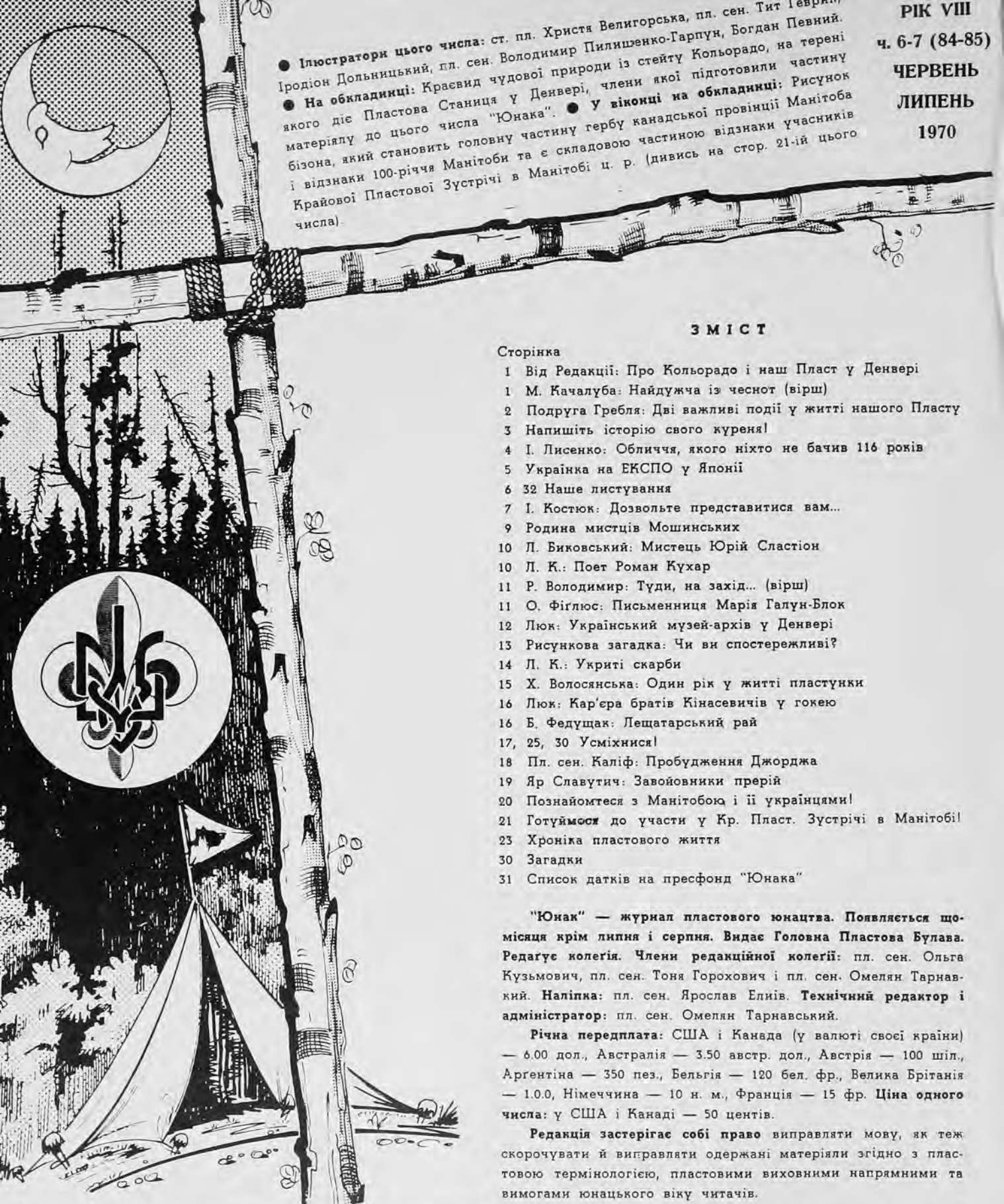

ЮНАК

ЧЕРВЕНЬ — ЛИПЕНЬ 1970 JUNE — JULY

● Ілюстратори цього числа: ст. пл. Христа Велигорська, пл. сен. Тит Ієврий, Іродіон Дольницький, пл. сен. Володимир Пилишенко-Гарпун, Богдан Певний.
● На обкладинці: Краєвид чудової природи із степу Кольорадо, на терені якого діє Пластова Станиця у Денвері, члени якої підготували частину матеріалу до цього числа "Юнака". ● У віконці на обкладинці: Рисунок бізона, який становить головну частину гербу канадської провінції Манітоба і відзнаки 100-річчя Манітоби та є складовою частиною відзнаки учасників Крайової Пластової Зустрічі в Манітобі ц. р. (дивись на стор. 21-й цього числа).

РІК VIII
ч. 6-7 (84-85)
ЧЕРВЕНЬ
ЛИПЕНЬ
1970

З М І С Т

Сторінка

- 1 Від Редакції: Про Кольорадо і наш Пласт у Денвері
- 1 М. Качалуба: Найдужча із чеснот (вірш)
- 2 Подруга Гребля: Дві важливі події у житті нашого Пласту
- 3 Напишіть історію свого куреня!
- 4 І. Лисенко: Обличчя, якого ніхто не бачив 116 років
- 5 Українка на ЕКСПО у Японії
- 6 32 Наше листування
- 7 І. Костюк: Дозвольте представитися вам...
- 9 Родина мистців Мошинських
- 10 Л. Биковський: Мистець Юрій Сластюн
- 10 Л. К.: Поет Роман Кухар
- 11 Р. Володимир: Туди, на захід... (вірш)
- 11 О. Фіглюс: Письменниця Марія Галун-Блок
- 12 Люк: Український музей-архів у Денвері
- 13 Рисунок загадка: Чи ви спостережливі?
- 14 Л. К.: Укриті скарби
- 15 Х. Волосянська: Один рік у житті пластунки
- 16 Люк: Кар'єра братів Кінасевичів у гокею
- 16 Б. Федущак: Лещатарський рай
- 17, 25, 30 Усміхніся!
- 18 Пл. сен. Каліф: Пробудження Джорджа
- 19 Яр Славутич: Завойовники прерій
- 20 Pozнайомтеся з Манітобою і її українцями!
- 21 Готуймося до участі у Кр. Пласт. Зустрічі в Манітобі!
- 23 Хроніка пластового життя
- 30 Загадки
- 31 Список датків на пресфонд "Юнака"

"Юнак" — журнал пластового юнацтва. Появляється щомісяця крім липня і серпня. Видає Головна Пластова Булава. Редагує колегія. Члени редакційної колегії: пл. сен. Ольга Кузьмович, пл. сен. Тоня Горохович і пл. сен. Омелян Тарнавський. Наліпка: пл. сен. Ярослав Елиів. Технічний редактор і адміністратор: пл. сен. Омелян Тарнавський.

Річна передплата: США і Канада (у валюті своєї країни) — 6.00 дол., Австралія — 3.50 австр. дол., Австрія — 100 шіл., Аргентина — 350 пез., Бельгія — 120 бел. фр., Велика Британія — 1.0.0, Німеччина — 10 н. м., Франція — 15 фр. Ціна одного числа: у США і Канаді — 50 центів.

Редакція застерігає собі право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

Дорогі Подруги і Друзі!

Літні місяці — це для наших читачів в Європі і Північній Америці час вакацій, відпочинку, мандрівок і таборів.

Коли наші пластові друзі і подруги в Австралії і Аргентині знову збираються на сходинах в пластових домівках — ми тут, у США і Канаді, покидаємо наші домівки, щоб іти у природу, щоб мандрувати і шукати пригод.

Цього літа наше пластове юнацтво із США вперше вибирається zorganizовано на прогулянку до Європи, наша канадська пластова молодь готується до поїздки до Манітоби на святкування сторіччя цієї канадської провінції і на свою крайову пластову зустріч, а інші шукають найкращого місця для свого таборування чи роблять широкі пляни своїх вакаційних поїздок: хто автом, хто літаком, а хто автобусом чи просто «на палець».

І ось, це перше цьогорічне літнє число «Юнака» хоче допомогти Вам помандрувати чи лише в думках, чи може і в дійсності, — даючи Вам своїм матеріалом образ далекого, мальовничого, гористого американського Стейту Кольорадо, що в останніх тижнях стало особливо славне, коли його вибрано на терен Зимової Олімпіади 1976 року, а в якому у місті Денвер живе і працює мала група наших пластунів і пластунок.

Отож більшу частину матеріалу до цього числа приготували члени Пластової Станиці в Денвері, кількість яких ніколи не перевищала сотні. А все ж ця мала групка живе цікавим пластовим життям, пластує, таборує, має свій власний пластовий дім і свої широкі пляни — хоча вона віддалена від інших пластових осередків на тисячі миль, і хоч зустрічі її членів із друзями-пластунами з інших пластових станиць досить рідко відбувається.

Саме одним із амбітних плянів цієї пластової станиці, що його вона провела зразково в житті, було підготувати «своє» число «Юнака». Їхній плян пройшов успішно в першу чергу завдяки пл. сен. Любомирові Колтунюкові, який займався збиранням та оформленням цікавого і різноманітного матеріалу, який друкуємо в цьому числі «Юнака».

НАЙДУЖЧА ІЗ ЧЕСНОТ

Так,
діти міряють час...
Ось він — син,
мій син;
високий вже та статний,
як був його козацький предок...
Несе моє ім'я,
несе моє звання
І —
моє кредо.

Мене не стане,
він остане.
І кликатимуть,
вимовляючи моє ім'я:
і син мій встане,
і син мій відповість: — це я!
І син мій берегтиме честь мого ім'я,
і син мій берегтиме честь мого звання
і мого КРЕДА.

Воно не згине —
оце кредо.
Не може згинуть,
бо житиме у моїй батьківщині,
бо житиме усюди там,
де доля не віднині
жене моїх братів...

Бо мусить жити мій народ,
бо мусить жити його віра
у Бога — Трійцю пресвяту, Єдину,
бо мусить жити Україна, —
в добі татарській чи московській,
і ген піднестись до висот!
Оця надія у змаганні —
і є найдужча із чеснот.

15 лютого 1970 р.

Михайло Качалуба
Швайцарія

Ми надіємося, що після прочитання цього числа багато з Вас, Дорогі Читачі із США і Канади, набере охоти відвідати цю цікаву і відому зі своєї гірської краси та лещатарських теренів частину США, а може члени деяких великих пластових станиць засоромляться, що вони стоять позаду «маленького» пластового Денверу і ще ніколи не мали «свого» числа «Юнака»?

Ваша редакторка

Тільки той досягає мети, хто іде,
Тільки той, хто горить, не згоряє,
Стеле килим для нього життя молоде...
(Олександр Олесь)

Дорогі Юні Подруги і Друзі!

І як же це мені коротко розповісти Вам тепер про «Велику Мету» — Пластовий Конгрес Другий, про шляхи «до мети» і КУПО, і про ті килими, якими мало б бути устелене Ваше життя, якщо б Ви обрали своїм життєвим шляхом «життя у Пласті»?

Хоча я вірю у Вас і завжди тверджу, що Ви нічим не різнитесь від юнацтва, що було в Україні кількадесят років тому, але таки в дечому Ви інші. І ми, як і Ви, критикували «старших», ми з ними в багатьох справах не годилися. Але тоді, коли Вашим ворогом тепер є наркоманія і «легке» життя, з нами, Вашими теперішніми старшими пластовими друзями із старшого пластуництва та пластових сеньйорів, було навпаки — тоді ще на наших Рідних Землях нашою проблемою було погане розуміння патріотизму. Багато з нас хотіли тоді, щоб нас чужа ворожа окупаційна влада в Україні арештувала «за політику!» Коли ж когось із нас прийняли до українських таємних підпільних організацій УВО чи ОУН, тоді ми хотіли аж «умирати за Україну». На батьків своїх, коли вони нас нарозумлювали і переконували нас — молодих про недоцільність такого патріотизму, ми гнівалися та уважали їх опортуністами.

Свій патріотизм ми виявляли ще й великою активністю у громадському житті. Ми, наприклад, висиджували на нарадах, з'їздах, конференціях. Сиділи терпляче і довго, хоча може й не розуміли дечого, але ми цим хотіли доказати силу свого характеру. Без неї не можна було стати «підпільником...»

***

Цього року маємо два важливі пластові з'їзди — сесію Пластового Конгресу Другого і 5-тий Збір КУПО (Конференції Українських Пластових Організацій), які відбудуться від 4 до 7 вересня ц. р. у Торонті. Вам треба хоча б дещо про них знати, бож саме Вам, пластовій молоді, вони у першу чергу присвячені.

Дві важливі події

у житті

нашого Пласту!

ПЛАСТОВИЙ КОНГРЕС ДРУГИЙ

Конгрес триває вже четвертий рік. Перша його сесія відбулася в Албанії, США, у грудні 1966 року. Від того часу відбулося досі вже багато семінарів і нарад у різних країнах, де є наш Пласт. Вам дивно, що Конгрес триває вже четвертий рік. Але Конгрес є студією над сучасним життям, а зокрема над нашим українським довкіллям, серед якого діє наш Пласт. А метою студій Конгресу є дослідити можливості — хто і як має продовжувати працю у нашому Пласті з нашою молоддю та якими засобами і за якими напрямними.

Коли ми в 1947 р. почали виїжджати з Німеччини та Австрії в нові країни нашого постійного поселення за моря, у 1948 році відбувся в Ашаффенбурзі (Німеччина) Пластовий Конгрес Перший. На ньому були подані нам поради, як «жити у Пласті» у нових країнах нашого поселення. Чи злучитися із скавтами тих країн, у яких ми поселимося, чи триматися своїх традицій і законів, які подав нам Засновник нашого Пласту, Дрот. Чи у Пласті мають бути тільки ті молоді, які погодяться на різні обмеження і вимоги, які ставить до своїх членів Пласт, чи загал молоді. І це все тоді там розглядали.

Різні чужинці, які нас добре не знали, і різні наші маловіри нам пророкували, що Пласт проіснує у нових країнах тільки 5-10 років, а потім... ми станемо англієцями, французами, австралійцями... Але це не мало основ, тому так і не сталося. Ми маємо Вас, молодих, які народилися і виховалися у нових обставинах, але Ви однаково живете у Пласті, любите, як і ми, свою пластову організацію та розумієте і відчуваєте красу пластового стилю життя. І Ви, хоча народилися в різних країнах, коли зустрічаєтеся, маєте спільну українську мову, спільні зацікавлення, подібне світосприймання та засвоїли собі наші спільні культурні надбання.

Пласт постав в Україні ще 1911 р., виріс із потреби служити нашому українському народові і таким повинен залишитися. Наш теперішній пластовий Конгрес має перевірити, наскільки серед Вас є такі, що захочуть і матимуть силу зберігати далі пластове добро (ідею, ме-

тоду, традицію і 60-річну історію та досвід Пласту). Отже, бачите, Юні Друзі і Подруги, якими важливими є Ви у Пласті. Задля Вас відбуваються усі ці конгреси і з'їзди. Ви є найбільша наша турбота, але разом із тим і наша найбільша цінність і надія та добро.

5-ті ЗБОРИ КУПО

КУПО — це перші літери назви нашої найвищої пластової установи, яка називається Конференція Українських Пластових Організацій і яка об'єднує всі наші крайові пластові організації, що діють у Австралії, Аргентині, Великобританії, Канаді, США і Німеччині. Збори КУПО відбуваються щотри роки. На 5-ому зборі вирішуватимуться всі проекти, які подасть як висновки своїх нарад сесія Пластового Конгресу. Збір КУПО обирає Головну Пластову Раду (провід, що в часі між зборами КУПО вирішує найважливіші загальнопластові справи) і Головну Пластову Булаву, яка має проводити в життя усі постанови і резолюції КУПО. Тут будуть представники Пласту з усіх країн, де діє Пласт.

Тож, Подруги і Друзі, і сесія ПКД і збір КУПО є подіями великого історичного значення у нашому пластовому, а може і в усеукраїнському житті. Вони будуть свідомством того, як наше пластунство намагається знаходити шляхи для тих українців, які хочуть зберегти свою національність і свої рідні культурно-духові цінності. Від того, як Ви, перше пластове покоління, народжене і виховане поза Україною, протопчете ці шляхи, залежатиме і те, яким буде у майбутньому наш Пласт і наші пластуни та пластунки. Ми віримо, що всі Ви попрямуєте до Великої Мети, горітимете завзяттям і встелете свої шляхи пишнobarвними квітами української культури, щоб і за Вами йшли нові покоління «пластовим шляхом за красою життя».

Ваша подруга Гребля

НАПИШІТЬ ІСТОРІЮ

СВОГО КУРЕНЯ!

Подруги Юначки і Друзі Юнаки!

Як знаєте, цьогорічний змаг проходить окремими календарними кварталами, в яких є і інші пластові зайняття. Та є у змагу одне завдання, над яким юнацтво повинно працювати впродовж цілого змагу від першого до останнього кварталу цього року. Це завдання — це написання до кінця змагового року історії Вашого куреня чи самостійного гуртка. Тим куреням, що старанно провадили свої курінні чи гурткові хроніки — це не буде так важко зробити. Зате куреням, що не пильнували цієї ділянки — це буде важче виконати, але при допомозі звітів, протоколів і вони зможуть напевно відтворити початки та розвиток свого куреня. Багато в цьому можуть допомогти Вам Ваші виховники — теперішні та з минулих років.

При писанні історії куреня треба пам'ятати про такі найважливіші точки: хто що робив, коли, де і чому. І тут треба звернути увагу, що для історії найважливіші не красномовність і «літературний» стиль — але точні і правдиві дані, а саме: прізвища, опис роботи, дати, назви місцевостей та короткі зауваги про причини, що спонукали до якоїсь акції та про її наслідки.

Події з історії куреня треба представити в хронологічному порядку, тобто так, як вони наступали одна по одній:

1. Як прийшло до організації куреня? Хто його організував, де, коли і чому? Тут треба назвати членів першого курінного проводу, дату заснування куреня, дату перших зборів, подати дані про кількість основників або навіть вичислити їхні прізвища, подати організаційну схему куреня тощо.

2. Подати назву патрона куреня та чому його вибрано?

3. Яку працю виконав курінь за час свого існування? Які були його найбільші успіхи, а які були труднощі та які були невдачі? По змозі назвати всіх членів курінних проводів, а принайменше всіх курінних, подаючи дати їхніх каденцій і коротку характеристику їхньої праці.

4. Подати, чи курінь далі існує? Як виглядає його теперішня діяльність? Хто стоїть у його проводі?

Про форму та естетичний вигляд написання своєї історії вирішують проводи куренів чи самостійних гуртків.

Дорогі Юнаки і Юначки! Старайтеся це завдання виконати якнайкраще, пам'ятаючи, що виготовленням такої історії Вашого куреня чи самостійного гуртка Ви вмуруєте свою цеголку у загальну історію нашого Пласту.

ОБЛИЧЧЯ, ЯКОГО НІХТО НЕ БАЧИВ 116 РОКІВ

Цю ідею підказала мені невеличка книжечка, упорядкована Ігорем Артемчуком та Григорієм Григор'євим «Цікаві бувальщини», випущена у світ видавництвом художньої літератури «Дніпро». Пригоди із життя видатних людей. Так значиться у підзаголовку її. Одна з бувальщин, уміщених у збірнику, обіцяла для журналіста справжню пригоду. І для читачів, сподіваюся, теж. Ось ця бувальщина. Вона коротка і не відбере у вас багато часу, тому наводжу її повністю.

«Олександр Довженко дуже любив Володимирську гірку, часто ходив туди із студентами режисерського факультету кіноінституту. Одного разу він підвів їх до пам'ятника св. Володимира і запитав:

Обличчя св. Володимира можна побачити тільки в ілюстрованих журналах 1853 року, наприклад, у тижневику «Всемирная иллюстрация». Малюнок зробили, коли ще пам'ятник був у майстерні. Десь зберігається і його проект. Висновок: треба бути уважнішими, хлопці, дивитися глибше за інших людей, немистців.

Що стосується останньої фрази, то із цієї історії я зробив не той висновок, який годиться для мистців, а трохи інший, журналістський. Було б непогано показати читачам те, чого ніхто не бачив 116 років. Але як?

Перш за все я оглянув місце, де встановлено цей чудовий пам'ятник великому князеві київському св. Володимирові. Завдання виявилось справді складним. Пам'ятник — біля самого краю Дніпрового схилу. Погляд св. Володимира звернений до неба. Використати надпотужний телеоб'єктив? Нічого не вийде. Фотографувати, щоб вийшло обличчя, потрібно з лівого берега Дніпра, із Труханового острова, але ніякий сучасний телеоб'єктив не зможе дати потрібного масштабу. Літак, як допускав Довженко? Варіант відпадає. Важко наблизитися на необхідну відстань, та й зробити знімок при великій швидкості не так-то просто. Вертолет? Мойливо, проте, знову ж таки зняти впритул обличчя не пощастить. Відстань буде десятків, а то й більше метрів. Тоді як же всетаки?...

(Закінчення на стор. 6)

— Ану, режисери, спробуйте дати характеристику цього монумента. Відзначте, яка його особливість. — Скільки студенти не дивились, нічого путнього на думку не приходило. Пробували висловитись про п'єдестал, про загальний задум. Та по вигляду Олександра Довженка бачили, що все це не те. Він нятякнув:

— Скажіть про фігуру, про обличчя.

Один студент почав фантазувати про «людину з хрестом у руці», говорив про одяг, про «надхненне обличчя».

— Цікаво, цікаво... А звідки ви взяли про надхненність? Придивіться уважніше до обличчя.

Усі задерли голови. Стало тихо. Хтось сказав:

— Обличчя й не видно.

— Із цього й треба починати. Ви помітили, які є фото цього пам'ятника? Знімають тільки з-заду, згори. Анфас ніхто не бачив. Знизу не сфотографуєш, а з літака ще ніхто не пробував.

УКРАЇНКА НА ЕКСПО В ЯПОНІЇ

Скільки захопливих можливостей праці для сьогоднішньої працюючої молоді! Видно це хоч би з досвіду Галини Кушпети, студентки із Торонта.

Галя завжди вабила туристика, широкий світ. Тому із власної ініціативи старалася навчитися, крім своєї рідної української мови та державної англійської, також і польської, французької і російської мов, думаючи, що вони їй придатуться.

Здобувши диплом учительки, Галина вчила у школах в Торонті, а потім почала студіювати музикологію, щоб стати музичним педагогом. Але трапилася особлива нагода побачити світ, навчитися ще однієї мови, і Галя задля неї перервала на короткий час свої студії, щоб увімкнутися в інтенсивне вивчення японської мови та стати членом персоналу павільйону Онтарійського Уряду на ЕКСПО в Осаці, в Японії. Галі довелося перейти багато випробувань (конкурс, 5 інтерв'ю), щоб потрапити до групи 12 дівчат із цілого Онтарію і бути допущеною на курси японської мови, які для цієї групи організував і які фінансував Онтарійський Уряд. Цій групі призначено трьох учителів і трьох «оригінальних» японців для конверсації.

Тепер Галя перебуває на ЕКСПО і виконує досить важливу функцію: є перекладачкою не тільки у випадку японської мови, але дуже часто надається їй знання інших мов, зокрема слов'янських. Після закінчення ЕКСПО Галя може скористатися з можливості навколосвітньої мандрівки і то безкоштовно! Це дарунок Онтарійського Уряду для персоналу із павільйону на ЕКСПО.

Галя спостережлива та добре використовує своє перебування у цьому важливому центрі яким є ЕКСПО в Японії, а гаслом якого є: «Поступ і гармонійний розвиток людства». Спостереження її суттєві, цікаві. Галя часто пише додому (вона тужить за батьками і сестрою Зенею та за українським середовищем!) і подає багато інформацій, якими оце ділимося із читачами «Юнака». — **Редакція.**

***

Мета виставки, тобто підкреслювання прямого вання людства до поступу і гармонійного розвитку, відчувається на кожному кроці. Видно це і в архітектурі самого ЕКСПО. Будинки на «Сенрі Гиллс» побудовані у своєрідній анархії, але цілість творить саме те, що вони на одній площі, що вони кожний інший.

Подивугідна щодо хвилини точність у японців. Точно за програмою о год. 11.01 на відкритті ЕКСПО почав промовляти генеральний його секретар, о год. 11.39 говорив потім японський імператор, точно о 12-тій год. церемонія відкриття ЕКСПО закінчилася.

Галя Кушпета в уніформі «онтарійки» з японочкою на руках.

***

На ЕКСПО щокілька днів відбуваються «національні дні». На них прибувають визначні представники країн як принц Бернард з Голландії, король з Африки Абу-Дабі, принц Чарлс з Великобританії (я дістала запрошення на бенкет на його честь; висилали тільки по одному запрошенню на кожний павільйон). Молодий принц дуже симпатичний і балакучий. Чехи вітали свого президента Свободу. У їх павільйоні є дві теми, люди переживають два роди почувань, побувавши у їх будинку, що їх викликає скульптура і музика: «Хвилини радості» і «Час смутку».

***

Советський павільйон, хоча найбільший, але його персонал не має уніформи. На «День ССРСР» у дефіляді в перших рядах маршували українські дівчата у полтавських одягах, якими захоплювалися японці. Наших киян: оперного соліста, Дмитра Гнатюка, оперну солістку, Белу Руденко, та відоме тріо бандуристок програма концерту подавала як «чільних советських артистів». Мені було надзвичайно приємно стрінутися з ними та поговорити по-українському. Яким дорогим є все рідне, зокрема в той час, коли ми самі — на чужині!...

***

Японці масово відвідують ЕКСПО. Щоб не погубитися, кожна група має свій прапор і на

Дозвольте представитися Вам...

ПРО ПЛАСТ І ПЛАСТУНІВ У ДЕНВЕРІ, КОЛЬОРАДО, США

Читаючи пильно кожне число «Юнака», можна запримітити, що Редакція часто кличе своїх читачів до співробітництва у цьому гарному журналі, що є трибуною пластового юнацтва. Цей заклик «Юнака» не залишається «голосом вопіючого у пустелі»... Час до часу появляється друком спеціальне число «Юнака», у якому поміщені матеріали, підготовані окремими пластовими куреннями чи пластовими станицями. Цей факт був спонукою для нас написати і приготувати до друку матеріали до цього «денверського» числа «Юнака».

Дехто з Вас, Дорогі Читачі і Читачки, напевно запитає — а хто ж то такі, пластуни з Денверу? Отже, Дорогі Читачі, наше фото було б незрозуміле без деякого пояснення. Кожний біограф, що пише будь-який життєпис, мусить заглянути до метрикальної книги, щоб довідатися, коли і де хто народився? Такою метрикальною книжкою в нашій пластовій станиці є наша пластова хроніка. Літописець нашої хроніки Пласту, пл. сен. Любомир Колтунюк, записав уже три грубі книги, ілюстровані фотознімками із сумних і радісних днів життя нашої пластової організації.

Отож, наша Пластова Станиця має порядкове число 9. Постала наша станиця восени 1956 року в місті Денвер, у столиці стейту Кольорадо, що його звуть стейтом багатим на кольори. Лежить він на перехресті доріг між Сходом і Заходом американської землі. Часто наш стейт зараховують до «Дикого Заходу».

Нашою хресною мамою була пл. сен. Теренія Шарко-Бень, що заснувала пластову родину в нашому місті. Нашим «хресним батьком» був пл. сен. Мирослав Кальба, що прибув до нас у 1957 році. Народини нашої станиці в Денвері відмітила Крайова Пластова Старшина на своєму засіданні 1 листопада 1967 р.

Літописець пластової хроніки записав у своїй книзі, що 5 жовтня 1957 р. народився в нашому місті гурток Пластприяту. З того часу Пластприят проявляє жваву діяльність у житті нашої Пласту. При цьому приємно згадати, що теперішня управа Пластприяту, під проводом свого голови, інж. Богдана Федущака, дуже активна і гарно співпрацює із станичною старшиною.

У початковому періоді існування Пласту в Денвері наша пластова родина з усіма пластовими уладами не побільшалася вище 25 членів. Сьогодні вона не переступає 50-тки членів.

Члени пластової станиці в Денвері перед власним пластовим домом. Перший зправа: теперішній станичний, пл. сен. Іван Костюк.

Довший час ми приміщувалися в комірному. По п'яти літах нашого існування, 2 червня 1961 року, ми стали власниками пластового дому, за який ми заплатили \$15.000.

Дім цей був запущений, але відразу виконував роль пластової домівки, у якій відбувалися пластові сходи та ожила виховна діяльність Пласту. Пізніше проведено ремонт, а 30-го жовтня 1961 р. відбулося святкове відкриття та благословення пластової домівки. Акту благословення довершили Впр. Отці парохі католицької і православної церков у Денвері — о. Павло Смаль і о. Теодосій Дятелович. Святкове відкриття і благословення нашої домівки закінчилося бенкетом, у якому взяла участь численна денверська українська громада.

В нашому пл. домі відбуваються не тільки пластові сходи, але в його кімнатах має приміщення наша денверська Рідна Школа. Наша домівка є центром громадського життя нашої української громади в Денвері, в ній відбуваються збори і засідання різних наших організацій.

Денверський Пласт улаштував досі у Скелястих Горах шість пластових таборів. Місця у нас багато! Просимо друзів пластунів з інших пл. станиць улаштувати в нас свої пластові табори. Гостям ми завжди раді!

10-річчя існування нашого Пласту в Денвері відсвятковано ювілейним святом 4 лютого 1968 р. Зворушливим моментом на цьому святі був лист-звіт засновниці нашого Пласту в Денвері, пл. сен. Терені Шарко-Бень, яка у міжчасі виїхала з Денверу. Не менше зворушливим моментом на цьому святі було слово другого засновника нашої Пластової Станиці, пл. сен. Мирослава Кальби, якого проявні пластуні та інші учасники вітали дуже щиро.

Проминуло 12 років від народин денверської станиці Пласту. Пластове життя пливе нормальним шляхом. Пластуні приходять не тільки на пластові сходи, але беруть активну участь у всіх національних святах. Щороку на Різдво пластуні ходять із колядою.

Образ життя нашої пл. станиці був би неповний, якщо б ми всебічно не описали Вам, Дорогі Читачі, нашого пластового організму, який в основному здоровий, але має одну хронічну хворобу: у нашій праці нам бракує виховників! Ця хвороба притаманна не тільки нам, але її зауважуємо в усьому нашому Українському Пласті у цілому світі.

Маємо надію, що в нас, на зміну старшим пл. провідникам у Денвері, прийдуть тепер з денверських пластових рядів молоді виховники, що вчаться формувати розбурхані темпераменти маленьких наших новаків і новачок під умілою кермою нашого вишкільного референта, пл. сен. кер. Маріяна Мареніна.

Думаємо, що вплив Пласту на нашу молодь у нашому місті корисний. Немає серед нашої молоді отих босих, брудних із довгим волоссям інди-

Оце й с краса стейту Кольорадо.

вдів, нема споживачів наркотиків, що бунтують проти основ нашої культури і цивілізації. Якщо в цьому є теж і заслуга нашого Пласту, то ми можемо сміливо сказати за нашим цьогорічним роковим гаслом, що: «Пласт — наша гордість і мрія!...»

СКОБ!

Пл. сен. Іван Костюк
голова Пл. Станиці в Денвері, США

Дозвольте представитися Вам...

ПРО ПЛАСТ І ПЛАСТУНІВ У ДЕНВЕРІ, КОЛЬОРАДО, США

Читаючи пильно кожне число «Юнака», можна запримітити, що Редакція часто кличе своїх читачів до співробітництва у цьому гарному журналі, що є трибуною пластового юнацтва. Цей заклик «Юнака» не залишається «голосом вопіючого у пустелі»... Час до часу появляється друком спеціальне число «Юнака», у якому поміщені матеріали, підготовані окремими пластовими куреннями чи пластовими станицями. Цей факт був спонукою для нас написати і приготувати до друку матеріали до цього «денверського» числа «Юнака».

Дехто з Вас, Дорогі Читачі і Читачки, напевно запитає — а хто ж то такі, пластуни з Денверу? Отже, Дорогі Читачі, наше фото було б незрозуміле без деякого пояснення. Кожний біограф, що пише будь-який життєпис, мусить заглянути до метрикальної книги, щоб довідатися, коли і де хто народився? Такою метрикальною книжкою в нашій пластовій станиці є наша пластова хроніка. Літописець нашої хроніки Пласту, пл. сен. Любомир Колтунюк, записав уже три грубі книги, ілюстровані фотознімками із сумних і радісних днів життя нашої пластової організації.

Отож, наша Пластова Станиця має порядкове число 9. Постала наша станиця восени 1956 року в місті Денвер, у столиці стейту Кольорадо, що його звуть стейтом багатим на кольори. Лежить він на перехресті доріг між Сходом і Заходом американської землі. Часто наш стейт зараховують до «Дикого Заходу».

Нашою хресною мамою була пл. сен. Теренія Шарко-Бень, що заснувала пластову родину в нашому місті. Нашим «хресним батьком» був пл. сен. Мирослав Кальба, що прибув до нас у 1957 році. Народини нашої станиці в Денвері відмітила Крайова Пластова Старшина на своєму засіданні 1 листопада 1967 р.

Літописець пластової хроніки записав у своїй книзі, що 5 жовтня 1957 р. народився в нашому місті гурток Пластприяту. З того часу Пластприят проявляє жваву діяльність у житті нашого Пласту. При цьому приємно згадати, що теперішня управа Пластприяту, під проводом свого голови, інж. Богдана Федущака, дуже активна і гарно співпрацює із станичною старшиною.

У початковому періоді існування Пласту в Денвері наша пластова родина з усіма пластовими уладами не побільшалася вище 25 членів. Сьогодні вона не переступає 50-тки членів.

Члени пластової станиці в Денвері перед власним пластовим домом. Перший зправа: теперішній станичний, пл. сен. Іван Костюк.

Довший час ми приміщувалися в комірному. По п'яти літах нашого існування, 2 червня 1961 року, ми стали власниками пластового дому, за який ми заплатили \$15.000.

Дім цей був запущений, але відразу виконував ролю пластової домівки, у якій відбувалися пластові сходи та ожила виховна діяльність Пласту. Пізніше проведено ремонт, а 30-го жовтня 1961 р. відбулося святкове відкриття та благословення пластової домівки. Акту благословення довершили Впр. Отці парохі католицької і православної церков у Денвері — о. Павло Смаль і о. Теодосій Дятелович. Святкове відкриття і благословення нашої домівки закінчилося бенкетом, у якому взяла участь численна денверська українська громада.

В нашому пл. домі відбуваються не тільки пластові сходи, але в його кімнатах має приміщення наша денверська Рідна Школа. Наша домівка є центром громадського життя нашої української громади в Денвері, в ній відбуваються збори і засідання різних наших організацій.

Денверський Пласт улаштував досі у Скелястих Горах шість пластових таборів. Місця у нас багато! Просимо друзів пластунів з інших пл. станиць улаштувати в нас свої пластові табори. Гостям ми завжди раді!

10-річчя існування нашого Пласту в Денвері відсвятковано ювілейним святом 4 лютого 1968 р. Зворушливим моментом на цьому святі був листів звіт засновниці нашого Пласту в Денвері, пл. сен. Терені Шарко-Бень, яка у міжчасі виїхала з Денверу. Не менше зворушливим моментом на цьому святі було слово другого засновника нашої Пластової Станиці, пл. сен. Мирослава Кальби, якого прийняв пластуни та інші учасники вітали дуже широко.

Проминуло 12 років від народин денверської станиці Пласту. Пластове життя пливе нормальним шляхом. Пластуни приходять не тільки на пластові сходи, але беруть активну участь у всіх національних святах. Щороку на Різдво пластуни ходять із колядою.

Образ життя нашої пл. станиці був би неповний, якщо б ми всебічно не описали Вам, Дорогі Читачі, нашого пластового організму, який в основному здоровий, але має одну хронічну хворобу: у нашій праці нам бракує виховників! Ця хвороба притаманна не тільки нам, але її зауважуємо в усьому нашому Українському Пласті у цілому світі.

Маємо надію, що в нас, на зміну старшим пл. провідникам у Денвері, прийдуть тепер з денверських пластових рядів молоді виховники, що вчаться формувати розбурхані темпераменти маленьких наших новаків і новачок під умілою кермою нашого вишкільного референта, пл. сен. кер. Маріяна Мареніна.

Думаємо, що вплив Пласту на нашу молодь у нашому місті корисний. Немає серед нашої молоді отих босих, брудних із довгим волоссям інди-

Оце й є краса степу Кольорадо.

відів, нема споживачів наркотиків, що бунтуються проти основ нашої культури і цивілізації. Якщо в цьому є теж і заслуга нашого Пласту, то ми можемо сміливо сказати за нашим цьогорічним роковим гаслом, що: «Пласт — наша гордість і мрія!...»

СКОБ!

Пл. сен. Іван Костюк

голова Пл. Станиці в Денвері, США

РОДИНА МИСТЦІВ МОШИНСЬКИХ

Мистецький колектив Володимира, Оксани та Юрія Мошинських широко розвинув свою діяльність у Денвері, а на їх творчість позитивно вплинула краса та велич кольорадських гір. Однак, їхня творчість не обмежується тільки до гірських краєвидів, бо кожен із мистців має свої широкі зацікавлення і свій окремий стиль та манеру малювання.

Володимир — батько, це насамперед портретист та творець ікон, мальованих на золотому, чеканному тлі. Це дуже рідкісна техніка, і ніхто інший на американському континенті її не вживає. У церковному мистецтві він розмалював 32 церкви, створюючи величезні настінні образи та образи на дереві для іконостасів та київотів.

Оксана, покінчивши студії у кращих малярських школах, працює в різних галузях малярства, а особливо є цікавими її мініатюри. В Денвері, захоплена красою кольорадських гір, оспівує в кольорах їхню велич. Її малюнки дуже делікатні і роблять на глядача гарне враження, викликаючи спокійний настрій та милу атмосферу. Нам, пластунам, відомі святочні картки Оксани, які видала пластова крамниця «Молоде Життя» в Нью-Йорку.

Юрій — працює не тільки в малярстві, але й у скульптурі, як у дереві, так і в камені. Так, як і Оксана, перші студії в малярстві почав у свого батька, а пізніше пройшов різні відомі школи в Австрії та Канаді. Його твори емоційні із психологічними мотивами. Останньо Юрій працює теж над театральними декораціями і домігся тут гарних успіхів.

Про наших мистців часто появляються дуже прихильні статті у місцевій американській пресі. Вони також виступали кілька разів на телевізії.

МАЛЯРСТВО

Родина українських мистців із Денверу — Мошинських
(зліва до права): Юрій (син), Оксана (дочка)
і Володимир (батько).

ЧИ ВИ ВЖЕ СКЛАЛИ в цьому році ПОЖЕРТВУ НА ПРЕСФОНД «ЮНАКА»?

● Якщо ні, то просимо це зробити негайно. Прибутки з передплат не вистачають на покриття всіх витрат, получених з видаванням «Юнака».

Оксана Мошинська: Соняшник.

Ю. Мошинський: Краєвид із Кольорадо.

Вол. Мошинський: Спасіння.

МИСТЕЦЬ ЮРІЙ СЛАСТІОН

Серед нечисленної української колонії в Денвері, Кольорадо, на далекому і романтичному заході Америки, живе декілька визначних постатей із царини техніки, науки і мистецтва. До останньої належить артист-маляр, дипломований архітект і член Української Вільної Академії Наук у США, Юрій Сластіон, син відомого і заслуженого артиста-майлара та етнографа, Афанасія Сластіона.

Мистець Юрій Сластіон викінчує свій образ:
Українське військо вмаршовує до Києва.

Ю. Сластіон талановито малює гарну кольорадську природу з її горами, що нагадують наші Карпати і Кавказ. Також малює на українські теми із життя і природи та віддає належну увагу створенню українського національного стилю у церковному іконописному малярстві.

З виконаних досі архітектурних праць Ю. Сластіона помітнішими є такі: проєкт усипальниці гетьмана України Павла Скоропадського у Вісбадені, Німеччина, витриманий у стилі козацького барокко; проєкт на конкурс Катебри Св. Тройці у Вінніпезі, Канада, нагороджений першою премією; іконостас української православної церкви св. Михаїла в Міннеаполісі, Міннесота; іконостас української православної церкви св. Покрови в Денвері, Кольорадо, та інші. Позатим Ю. Сластіон виконав ряд архітектурних проєктів житлових домів на замовлення деяких українців Денверу.

Науково-дослідні зацікавлення Ю. Сластіона ідуть головно по лінії проблем з історії українського та візантійського мистецтва. Із того, на форумі Денверської Групи Української Вільної Академії Наук у США, він мав уже декілька цінних доповідей на ці теми. Підготовляє він також ширшу аналітичну розвідку про архітектуру наших церков у США і Канаді, їхнє внутрішнє мистецьке оформлення, розпис та іконостаси.

Маючи, крім образотворчої, також вищу музичну освіту, Ю. Сластіон є кваліфікованим композитором, автором низки музичних, головно во-

Юрій Сластіон: Богданова церква
в Суботові у її первісному вигляді.

кальних, сольових та хорових творів, світських та церковних, як напр., Літургія, співи на слова Шевченка та інші композиції. Позатим він є диригентом хору в українській православній церкві св. Покрови в Денвері.

Беручи видатну участь в українському культурному, церковному, науковому і мистецькому житті, Ю. Сластіон, живучи в благодатному кольорадському кліматі, перебуває ще в силі віку, втішається задовільним здоров'ям та психічним самопочуттям. Тож можна сподіватися від нього ще багатьох позитивних і тривалих досягнень у згаданих царинах науки і мистецтва.

ПОЕЗІЯ

Д-Р РОМАН КУХАР

Щоб урізноманітнити прозовий матеріал в нашому денверському матеріалі до «Юнака», звернулися ми із проханням про співпрацю до д-ра Романа Кухара, який живе в сусідньому із Кольорадо стейті Канзас, у містечку Гейс. Там він є на праці як професор у стейтовому коледжі, викладаючи славистику і германістику. Д-р Кухар сам колишній денверець, проживав тут в 1950-их роках і тут покінчив свої музичні студії в Музичній Академії в Боулдері, Кольорадо. Крім музики, д-р Кухар студював бібліотекарство, а славистичні студії покінчив докторатом філософії в Українському Вільному Університеті у Мюнхені, Німеччина, 1962 р.

Д-р Кухар активний як поет та письменник. Багато його творів, статей, рецензій, есеїв, драматичних спроб уже появилось друком, багато — готових до друку — чекає на видавця. Це, наприклад, роман у двох томах п. н. «Нація на світанку», дві збірки оповідань, переклади з чужомовної літератури, мемуарні твори та збірки поезій.

Найкраще однак виявляє себе д-р Кухар у поезії. У 1964 р. появилася в Лондоні збірка поезій п. н. «Палкі серця», а в недалекому майбутньому плянована є збірка п. н. «Прапори думки». Поезії д-ра Кухара, які він пише під псевдом Роман Володимир, яскраво віддзеркалюють ідеалістичний світогляд автора і його любов до Рідного Краю. Це виразно проявляється в досі недрукованій поезії «Туди, на захід...», яку він прислав дуже радо до поміщення в «Юнаку», додаючи, що «...вірш близький тематиці і ідеології Пласту та довілля Кольорадо. В подібному наміренні я його й написав».

Л. К.

ЛІТЕРАТУРА

МАРІЯ ГАЛУН-БЛОК

Ця українська англomовна письменниця проживає в Денвері. Заходимо до її мешкання, щоб одержати матеріали до цього репортажу, і тут же зауважуємо збірку писанок, яка прикрашує ідальню її дому. Велика книгозбірня розміщена в цілій хаті. Між книжками є старі, рідкісні українські видання. Є там, між іншим, перший українсько-англійський словник, виданий у Нью-Йорку, є буквар, із якого вона колись училася.

Письменниця видала 15 книжок, переважно для дітей і молоді, із того п'ять з українською тематикою: «Марія», «Тета Америка», «Два світи Дам'яна», «Українські Народні Казки» та «Іванко і змій». «Іванко і змій», найновіша книжка, — це наш «Івасик Телесик», перекладений англійською мовою, з барвистими ілюстраціями Ярослава Сурмач. «Українські Народні Казки» базовані на казках Рудченка. «Два світи Дам'яна» і «Тета Америка» появилися після двох подорожів авторки в Україну. «Марія» — це найулюбленіша повість письменниці. Жалко, що книжка появилася завчасно, коли загал американців ще не

Р. Володимир

ТУДИ, НА ЗАХІД...

Туди, на захід, де гадкам ширяти,
До дальніх зір, на щонайвищі гори,
Світ-заочі від знищеної хати —
Щоб виспівати все на серці горе.

На схилі скель знайду собі домівку:
В ній буде скромно, чисто і привітно,
Якщо б там жити й довелось довіку.
Ось, де плекати думу заповідну!

Вмиватимусь джерельною водою,
Впиватимусь різким гірським повітрям,
Щоб волею незламною, снажною,
Сталити дух від доторку зневір'я.

Хоч і в чужому краю, все ж зумію
На недоступній темряві вершині,
Від злободенщини звільнивши мрію,
Сурмити гімн далекій батьківщині.

був приготований на книжку того роду, і тому вона не одержала належного розголосу. Тоді американці ще не шукали за своїм «я», яке так у «Марії» проявляється.

Готовим до друку є переклад українських народніх казок Рудченка. Збірка вийде у друкарні Університету в Чикаго в рамцях серії фолкльору різних країн. Для письменниці була це дуже важка праця, щоб вірно віддати зміст та дух наших народніх казок. Приготована до друку є повість для дорослих на історичному тлі із часів Ярослава Мудрого п. н. «Ярослав». В будучому письменниця плянує написати пенталогію, базовану на українській історії. На питання, чому письменниця перейшла на українську тематику, одержуємо відповідь, що численні джерела дотепер ще не використані, а тисячолітня історія і культура України така багата, що дає невичерпні можливості письменниці черпати з неї мотиви та ідеї. Також це є один із способів зазнайомлювати чужинців з Україною.

Бажаємо нашій письменниці найкращих успіхів у її плянах!

Пл. розв. Одарка Фіглос
Денвер

УКРАЇНСЬКИЙ АРХІВ-МУЗЕЙ У ДЕНВЕРІ

Мабуть, тільки малий гурт людей знає, що в Денвері існує Архів-Музей. Постав він у 1959 р. і упродовж отих коротких 10 років, завдяки невтомній та послідовній праці та енергії його творця і засновника, сотн. Петра Олексієнка, він дуже гарно розвинувся. Прямо важко повірити, щоб одна людина, без найменшої грошової допомоги, без підтримки свого суспільства не зневірилася, але вперто прямувала до мети і вкінці її досягнула.

І от у трьох малих кімнатах власного гаражу створив сотн. Олексієнко збірку незвичайно вартісних матеріалів. Тут можна побачити майже всі українські видання — преси, журналів, книжок тощо. Далі тут великі колекції фотографій наших генералів, старшин та вояків із часів української визвольної боротьби, різні військові відзнаки, ордени, грамоти. Окремо розміщені різьба, кераміка та вишивки, ще в іншому місці святочні картки та українські поштові марки. Надзвичайно цікаво представлено та задокументовано знімками період голоду в Україні, час державности Карпатської України та час німецької окупації українських земель та винищування німцями українського населення.

Дві групи експонатів з Українського Музею-Архіву в Денвері, засновником і теперішнім директором якого є сотник Петро Поржи-Олексієнко.

Будьте ПЕРЕДплатником, а не ПІСЛЯплатником «Юнака». Тому ЩЕ СЬОГОДНІ вишліть
6.00 доларів
на ПЕРЕДплату за 1970-ий рік, якщо Ви ще досі цього не зробили!
ПІСЛЯплатники ШКОДЯТЬ «Юнакові»!

На той увесь матеріал прямо не стає місця. Кожний вільний кут у приміщеннях архіву, а то й у приватному помешканні сотн. Олексієнка завалений пачками із книжками та іншими експонатами, які аж просяться побачити денне світло. На жаль, навіть безмежна енергія та найкращі інтенції ентузіаста музею-архіву у Денвері натрапляють вкінці на перешкоди, яких не в стані

ПРОЧИТАЙТЕ ЦЕ УВАЖНО!

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

ДЛЯ НАШИХ ЧИТАЧІВ!

**ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО "ЮНАКА"
ПО'ЯВИТЬСЯ
ПРИ КІНЦІ СЕРПНЯ Ц. Р.**

● Це число "Юнака" друкуємо як подвійне (6-7) за червень і липень ц. р. Чергове число (8-9) за серпень і вересень ц. р. по'явиться при кінці серпня ц. р. так, щоб наші передплатники в Канаді і США одержали його у перших днях вересня.

● При тому хочемо зауважити, що наші передплатники поза Канадою і США одержують "Юнака" приблизно аж після 4-ох або 5-ох тижнів після його появи. На жаль, на це нема ради, бо так довго йдуть до цих країн усі посилки звичайною поштою, а оплата літунською поштою дуже висока, бо становить 60 центів за одне число, а до Австралії аж 80 центів. Літунською поштою можемо висилати "Юнака" лише тим передплатникам, що доплачують на це повище наведену, додаткову оплату.

● Від квітня м. р. дуже подорожчала в Канаді поштова оплата за пересилку журналів і газет. Цю поважну підвишку поштової оплати дуже дошкульно відчув і наш "Юнак", і вона дає нам річно приблизно \$1,000.00 додаткових коштів. Так само значно зросли кошти друку "Юнака", а зокрема дуже подорожів папір. Це все спричиняє поважні додаткові видатки, на покриття яких потрібні додаткові прибутки. Найлегшим виходом у такій ситуації було б підвищити передплату за "Юнака" так, як це зробили інші видавництва або зменшити кількість сторінок. Тимчасом ще не хочемо того робити, але зате прохаємо всіх наших передплатників, читачів і прихильників:

- * глатити своєчасно ПЕРЕДплату за "Юнака",
- * вирівняйте негайно свої задеглости за передплату за попередній рік, якщо Ви цього досі не зробили,
- * принаймні раз у рік складіть свій даток на прес-фонд "Юнака",
- * приснайте "Юнакові" принаймні одного нового передплатника.

● Усім нашим співробітникам, передплатникам і читачам бажаємо гарних і присмних вакацій!

АДМІНІСТРАЦІЯ "ЮНАКА"

**Будьте ПЕРЕДплатником, а не ПІСЛЯплатником!
ЩЕ НИНІ**

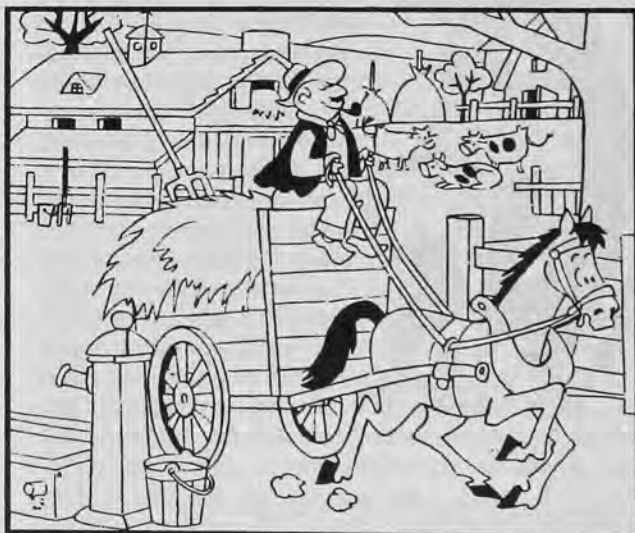
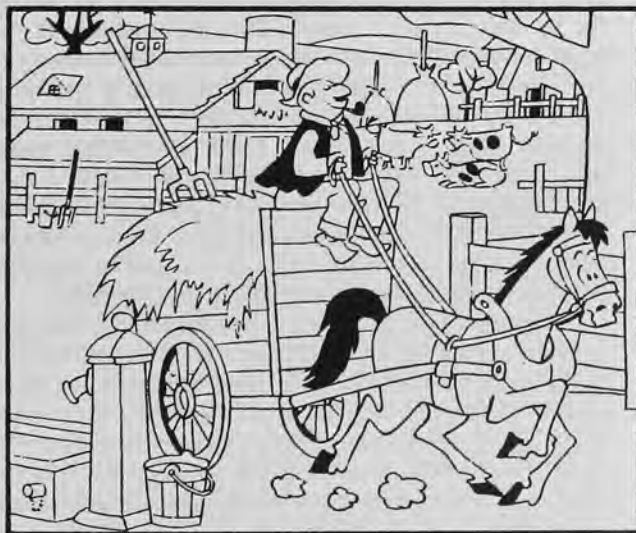
вишліть 6.00 дол. — передплату на 1970 рік.

ЧИ ВИ СПОСТЕРЕЖЛИВІ?

Віднайдіть різниці між одним і другим образом!

Друзі і Подруги! Придивіться добре цим двом образкам і найдіть на них 15 різниць! Шукайте терпеливо, поки їх не знайдете! Бажаємо успіху!

Розгадка цієї цікавої рисункової загадки під назвою "Чи ви спостережливі?" надрукована в цьому числі на сторінці 23-ій.

**Будьте ПЕРЕДплатником, а не ПІСЛЯплатником!
Заплатіть ПЕРЕДплату за „Юнака“ за 1970 р. — 6 дол.!**

УКРИТІ

СКАРБИ

Коли сто літ тому назад перші піонери почали поселятися в Кольорадо, то пригнала їх сюди передусім погоня за золотом. Вістки про багаті поклади золота у Скелястих Горах Кольорада поширилися блискавкою по широких просторах Америки, і на далекий захід потягли валки піонерів, не зважаючи на невігоди та небезпеки. Тож не диво, що перші поселення в Кольорадо поставали власне там, де були поклади золота, а пізніше срібла чи оліва. Такий був початок столиці Кольорада — Денверу, так поставали місцевості Кріппел Крік, Сентрал Сіті, Айдаго Спрінгс, Джорджтаун, Брекенрідж і багато інших містечок, із яких сьогодні лишилися тільки зруйновані будинки.

Із тих часів залишилося багато історій, переказів чи легенд про укриті скарби, які ще й сьогодні розпалюють розуми любимців пригод. Із таких легенд найцікавішою та найбільш опертою на фактах є історія захованого золота на Скарб-горі (Трежери Мавнтен), у південно-західній частині Кольорада, у дикому пасмі гір, Сан Хуан. Ідучи дорогою число 160, зараз на захід від просьмику Волф Крік, бачимо тут же при дорозі таблицю, поставлену службовиками Національного Парку, яка інформує туристів про загублене золото, вартості приблизно 5 мільйонів доларів. Але є багато інших версій, які подають вартість скарбу навіть на суму 50 мільйонів. А історія цього золота така.

У 1780 р. прийшла в околиці Скарб-гори з далекого Ст. Люїс велика група французів, які несподівано натрапили на багаті поклади золота. Ціле літо вони важко працювали і натопили три скрині золота. Але минулося літо і почала зближатися гостра зима. Французи знали, що не переживуть зими в горах і вирішили зійти до найближчого міста Таос, розташованого 120 миль на південь. Вони, однак, також знали, що все своє золото вони видобули на території, яка в тих часах належала до Іспанії, і що робили це все без відома та дозволу еспанського уряду. Якщо б їх зловили із золотом, їх чекала б довга в'язниця, а то може і смерть. Тому вирішили заховати всі скрині в горах, недалеко від копальні. Провідник групи, Ледо, нарисовував перед відходом мапу, зазначивши на ній місце захованого золота. Очевидно, на мапі поробив він також фалшиві вказівки, на те,

щоб утруднити можливість знайдення скарбу, якби його мапа попала в небажані руки.

Перебувши зиму в Таос і не признаючись нікому про свою знахідку, ранньою весною згадана група французів вернулася знову до своєї копальні. Але в горах не мали добрих харчів, жили майже виключно м'ясом, почали хворувати на цингу і багато з них померло. При житті залишилося тільки 17 осіб. Тому, коли знову почала зближатися зима, вони вирішили вернутися до Ст. Люїс, заховавши золото аж до того часу, коли зможуть повернутися з великою ескортою, щоб могли безпечно відтранспортувати свої скарби до далекого Ст. Люїс. По дорозі, однак, напали на них Індіани, і після двох збройних сутичок тільки п'ять французів залишилося при житті. Але і з тих п'ятьох до Ст. Люїс добилось тільки два, один із них Ледо. Коли ж пізніше помер ще один, при житті залишився сам Ледо. І коли він пробував зібрати чергову експедицію, йому — без свідків, без ніяких доказів, без грудки золота, тільки з мапою в руках — ніхто не хотів повірити, він десь зник і помер у забутті.

Проминуло 50 років. Унук Ледо знайшов мапу свого діда і zorganizував в 1842 р. експедицію із 40 осіб до Скарб-гори. Але, опинившись у цій дикій країні, де кожна гора горі подібна, молодому Ледо не вдалося відшукати захованого золота. Блукаючи по горах, він утопився в бурхливій річці. На тому не покінчилися розшуки. Правдоподібно, при тілі утопленого Ледо знайшли мапу із указівками, де заховані скарби, і розшуки продовжувалися та продовжуються донині. Одна тільки багата родина землевласників із Кольорадо, Арчулетів, фінансувала розшуки упродовж 10 років і витратила на це 50 тисяч доларів, але надаремно. У часі розшуків вдалося знайти могилу

Малоде перо

Подаємо нашим читачам статтю пл. вірл. Христі Волосянської з 18-ого Куреня УПЮ-ок в Нью-Йорку п. н. "Один рік у житті пластунки". Ця стаття здобула 1-ше місце у групі старшого юнацтва у ділянці описової прози в 3-ому конкурсі пластового юнацтва на дописи до "Юнака", що відбувся на терені Пластової Станиці в Нью-Йорку під час останнього зимового сезону. Докладніше написано про це в "Юнаку" ч. 4 за квітень ц. р. на 20 і 21 сторінках. — Редакція.

ОДИН РІК У ЖИТТІ ПЛАСТУНКИ

Упродовж одного року я виконувала обов'язки курінної і в тому часі я пізнала, що слово «курінна» означає.

Як юначка я була веселою членкою куреня, а навіть, сказавши правду, збиточницею. У мій світ як курінної включилося не тільки веселе пластування, але також серйозна відповідальність.

В Нью-Йорку, де є велика пластова станиця і де є багато куренів, праця курінної досить різноманітна. Пам'ятаю, як треба було приготувати безчисленні точки і покази чи то на різні святкування, чи апелі, чи змагання. А це не так легко проводити. Не всі членки куреня виучували напам'ять вірші, не завжди було можливо співати, бо «зламалася гітара», юначки не хотіли танцювати, бо на це треба було забагато проб... Але помалу і дипломатичними способами з великою допомогою курінного проводу і курінних подружок все це далось якось зробити.

із кістяком, удалося відшифрувати закодовані інформації на мапі, які звучать мов текст із пластової теренової гри:

«стань на горбі, у підніжжю гори, о годині 6-ій вранці, у вересні, дивлячись на схід, і там, де впаде тень твоєї голови, там знайдеш золото».

Знайшли також забитий ухід до копальні французів, відкрили його і знайшли вичерпану жилу золота. Але скарбу не знайшли. Бо задовгі роки сніжні лявіни та обвали каміння змінили до непізнання лице гори так, що й мапа не дуже допомагає.

Хто знає! Може якийсь рибалка або принагідний турист одного дня несподівано спіткнеться на чомусь, що допровадить його до захованого скарбу. А покищо він лежить у неприступних околицях Сан Хуанських верховин та чекає..., що далі з ним станеться і кому та його тень у вересні при сході сонця укаже місце, де сховано скарб.

Л. К.

Пл. вірлиця Христина Волосянська

Найважче було переконувати чи навіть «моралізувати» членок куреня. Як могла я, як їхня ровесниця, говорити авторитетно, що до повного пластового однострою належать підколінка, а не снігівці, що спідниця 8 інчів вище колін не є «консервативна» тощо? У таких випадках мені багато допомагали членки нашого куреня, які швидко прийняли мене як свою репрезентантку, а не як диктаторку.

Пластова старшина кликала мене часто на відправи, і тоді ми обговорювали проблеми нашого куреня. Говорили ми про активність членок, про фінансові справи, про присутність на пластових зайняттях тощо. На ці всі і подібні справи я мала багато поглядів, і не раз вони непогджувалися з думками подружки кошової чи друга станичного. Але виміна думок та ідей є здоровим явищем у нашому пластовому житті.

У моїй кімнаті не раз допізна світилося світло... Треба було приготувати афіші чи написати плян діяльності, чи шити курінні відзнаки. Все це мусіло бути зроблене, але не завжди були охочі до помочі. Гуртки мали багато запитів і проблем, треба було не одне вислухати, потелефонувати, попросити, а не раз і насварити...

Коли я передала курінь новій курінній, то я аж легше відітхнула, але одночасно мені стало сумніше. Мій рік, в якому я виконувала діловодство курінної, швидко проминув. Він мене навчив, що то значить мати відповідальність. Я також навчилася свobodно висловлювати свої думки і навчилася слухати інших. Я придбала нове товариство, пізнала добре інших людей, яких я перед тим мало знала. Я навчилася багато відчувати серцем, але я також навчилася виконувати те, що потрібно, і то із пластовою зарадністю.

Пл. вірлиця Христина Волосянська
18-ий Курінь УПЮ-ок, Нью-Йорк, США

Чи Ви вже вирівняли
передплату?

СПОРТ

КАР'ЄРА БРАТІВ КІНАСЕВИЧІВ У ГОКЕЮ

Євген Кінасевич
президент

Західної Гокеевої Ліги. Самперед в Західній Гокеевій Лізі. Чотири роки тому змагалася в ній денверська дружина "Інвейдерс", у якій грало аж чотири українці; а саме: два брати Гуцули, Вітюк і Швець. Усі вони були незвичайно люблені місцевою публікою. Коли дружина "Інвейдерс" в Денвері не втрималася, українські гокеести перейшли до інших дружин. С. Гуцул грав у дружині з Фініксу, Аризона, і в сезоні 1967-68 р. здобув місце найкращого оборонця у цілій лізі.

Західна Гокеева Ліга складається із сімох дружин. Із приємністю хочемо поінформувати читачів "Юнака", що президентом цієї Ліги є українець, Євген Кінасевич. А головним менеджером та тренером дружини "Золоті Орли" із Салт Лейк Сіті є його брат, Р. Кінасевич. Користаючись із приїзду дружини "Золотих Орлів" на змагання із денверською дружиною "Спирс" — "Остроги", ми просили п. Кінасевича про коротку розмову перед змаганнями, на яку він дуже радо погодився.

Він без найменшого вагання признався до свого українського походження. Його батьки приїхали до Канади із Києва у 1907 р. Поселившись в околицях Едмонтону, спершу були фермерами, а опісля відкрили власне підприємство в Едмонтоні. Родина Кінасевичів була велика, 9 хлопців та 4 дівчини. Хоча його батько був консервативних поглядів та "кривим оком" дивився на спортові зацікавлення своїх власних дітей, уважаючи особисто спорт не дуже то похвальною професією, то Р. Кінасевич вже змалку захопився гокеем та став дуже добрим гравцем і упродовж 10 років був активним змагуном різних славних професійних дружин. Коли, однак, прийшов час, щоб уступити місце молодшим, він узявся до менеджурвання. А маючи добрий

підхід до молодих гравців, домігся гарних успіхів. Зараз першого року його дружина "Ойл Кінгс" з Едмонтону здобула мистецтво юнйорських дружин цілої Канади. Після цього він був два роки менеджером дружини "Аполло" в Гюстон, Тексас. Коли однак особисті причини змусили його покинути Гюстон і він вернувся до Канади, щоб перебрати ведення власного підприємства, здавалося, що його спортова кар'єра закінчена. Однак, не так судилося. У Салт Лейк Сіті створилася дружина "Золотих Орлів", і власник нової дружини, після впертих та довгих зусиль притягнув знову Кінасевича до гокее. Він став головним менеджером та рівночасно тренером дружини. Про його талант найкраще свідчать успіхи його дружини. Гуртуючи різних гравців, які дотепер ніколи разом не грали, дружина "Золотих Орлів" ставить твердий опір навіть найкращим дружинам з Ліги.

Його брат, Євген, також великий ентузіаст спорту. Хоча йому пропонували посаду декана на одному з коледжів Гарвардського Університету, він прийняв пост президента Західної Гокеевої Ліги, як тільки той пост відкрився. Маючи заледве 27 літ, він є наймолодший президент в історії цієї Ліги. Це найкраще свідчить про його здібності.

Прощаючись, побажав я Р. Кінасевичеві багато успіхів, та запевнив його, що ми, українці, можемо бути гордими, що наші земляки здобувають такі високі пости у професійному гокее.

Люк

ЛЕЩАТАРСЬКИЙ РАЙ

Кольорадо і лещата — вони тісно між собою пов'язані. Якщо будь-якому американцеві, що цікавиться спортом, згадати Кольорадо — йому зразу приходять на думку лещата. Це зовсім зрозуміле, бо в цьому стейті найкращі лещатарські терени у цілій Америці. Сюди приїжджають лещатарі світової слави на міжнародні змагання в Аспен і Вейл.

До лещатарського спорту в Кольорадо допомогли в першу чергу географічне положення. Скелясті гори, що тягнуться від Аляски до кордонів Мексика, тут положені найвище від позему моря. Шпилі цих гір укриті снігом навіть і у серпні. Сухий клімат взимку сприяє пухкому снігові на всіх теренах, і тут не трап-

Група учасників лещатарської прогулянки з Денверу до Вінтерпарку (1. 2. ц. р.).

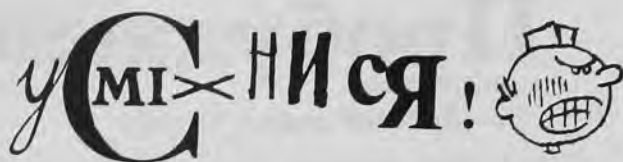
ляється, щоб сніг покрила верства льоду із причини мряки чи несподіваного дощу, як це часто зустрічають лещатарі у східних стеях США.

Хоча лещатарський спорт розвинувся у США значно пізніше ніж у деяких країнах Європи, то сьогодні в Кольорадо є кращі можливості та удосконалення для лещатарів як подекуди в Європі. Цьому розвоєві лещатарства в Кольорадо допомогли швайцарці та австрійці, які приїздили сюди на змагання. В останніх роках Аспен розбудувався на лещатарську столицю США. Тут шпилі гір доходять до 12,000 стіп, а для вибору лещатаря є понад 20 різних "ліфтів" угору і більше як 60 випробуваних з'їздів.

Не менше популярним стало в останніх часах містечко Вейл, яке засновано щойно в 1962 році. Воно розвивається дуже швидко і побіч Аспен набрало вже світової слави. Тут можна зустріти спортсменів з різних країн світу. Багато європейців, що сюди приїждять, із задоволенням стверджують, що тут клімат і сніг кращі ніж у неодній частині європейських Альп. Містечко Вейл лежить 110 миль від Денверу, тому тут часто можна зустрінути лещатарів з нашого міста. Як по цілому американському континенті так і тут, чекаючи в черзі на "гондолу", що має вас вивести на вершки гір, ви можете почути розмови ведені українською мовою, та буди випадковим слухачем різних особистих зауваг, вам ніяково виявити своє українське братерство, а все ж приємно, що всюди є наша молодь.

Наші пластуни з Денверу на лещатах у Вінтерпарку (1-го лютого ц. р.). Від ліва: ст. пл. М. Крупська та пл. юначки К. Богданович, Л. Волянська та О. Фіглюс.

ПЛАСТОВІ УСМІШКИ ІЗ ДЕНВЕРУ

Юнаки із гуртка "Ведмеді" таборували уночі в лісі. Обсіли їх комарі. Два мудріші "Ведмеді" накрилися кодом "із головою", щоб їх комарі не кусали. По якомусь часі один виставив з-під кода голову і побачив над собою купальські ("святоіванські") мушки. Хутко збудив свого товариша і каже: "Нам нема сенсу тут таборувати. Комарі шукають за нами з ліхтарками".

**

Короткий лист новака із табору до батьків:

— Цей табір має все, і мене тут не потребують.

**

Упорядник так вияснює юнакам-прихильникам одну точку пластового закону: — Пластун є братерський, то значить, що кожний пластун повинен щось добре зробити для когось іншого.

Потім питає одного з юнаків:

— Що ти зробив би, коли б твій друг їв сніданок, його черевики були з болотом, а черговий у таборі свистав на збірку?

Юнак на це відповідає:

— Я з'їв би за мого друга сніданок, щоб він мав час вичистити собі черевики.

**

Курінний: Друзі, що це з вами? Чому ви такі бородаті і патлаті? — Старші пластуни: Ми ощаджуємо на голенні і стриженні, щоб заробити на курінний прапор.

Крім цих двох найбільше знаних міст у Кольорадо, є ще багато інших лещатарських місцевостей, як от хоча б Ловленд Басейн, віддалений 60 миль від Денверу, у якому, можливо, буде відбуватися в 1976 р. зимова Олімпіада.

Для нашої української громади Денверу є загальнознана місцевість Вінтер Парк. Тут часто можна зустрінути пластунів, що або групою або поодинокі їздять туди з уваги на близьку віддасть від Денверу (55 миль) і добрі терени. Раз або два рази взимку старші пластуни влаштовують туди лещатарську прогулянку для української громади. Ці прогулянки мають великий успіх. Уже їдучи автобусом, старші та молодші прогульковці співають та жартують. Приїхавши на місце, звичайно діляться на групи і вибирають терен до їзди. Одні шукають за стрімкими з'їздами, інші вибирають багато лагідніші з'їзди, щоб не ризикувати зламанням ноги чи руки, бо лещатарський сезон у Кольорадо довгий, тож кортить його використати. Третя група прогульковців — це пл. сеньйори і батьки пластунів, що вибирають найлегший спосіб їзди — сніговою машиною. Мчать вони нею по горах, оглядають чудові красоти під синім небом та згадують, як це було "у горах Карпатах..."

Богдан Федущак

Пробудження Джорджа

(Правдива подія з Канади)

Цього року провінція Манітоба в Канаді обходить сторіччя свого існування в рямцях Канадської Федерації. У зв'язку з цим ювілеєм проходять у цілій провінції різні святкування, зокрема мистецькі, спортивні та загально культурні імпрези. Між ними видне місце займають різні виставки, які віддзеркалюють життя перших піонерів та їх вклад у розбудову Манітоби. Шкільна молодь теж живо цікавиться цим ювілеєм і виявляє багато зацікавлення і запалу, щоб і від себе внести щось у ці святкування.

В одній із публічних шкіл у Вінніпезі учні шостої класу вирішили ще кілька місяців тому влаштувати виставку культурних надбань Манітоби в її першому сторіччі. Задум був широкий і залишив учням багато вільної ініціативи та свободи в оформленні ідей. Вислід їхньої праці був справді оригінальний, гарний і глибоко переконливий. Серед багатой кількості різних експонатів один модель від першого дня виставки звернув на себе увагу вчителів і учнів тим, що був він справді іншим і небувалим.

Його виконавцем був Джордж, добрий учень, теж знаний з гарної поведінки та доброго співжиття із своїми друзями. В чому була надзвичайність його проєкту? В тому, що представляв він модель на перший погляд дивної і тепер уже маловідомої хати з подвір'ям довкола неї. Стіни хати були білі, а її дах був зроблений із свіжої жовтої соломи. Коло хати на подвір'ї стояв драбинястий віз, далі від нього під деревом лежав плуг, а ще далі на задньому пляні була копанна криниця. Об стіну хати були сперті мотика і граблі. Крізь відкриті двері було видно в хаті піч і малий стіл, застелений вишиваним обрусом.

Над тим моделем на малому стояку була старшої дати світлина, що представляла старшого віку жінку і мужчину в одягу, якого сьогодні вже ніде не зустрічаємо. Обое були в кожухах, жінка в хустині, підв'язаній під бородою, а мужчина в теплій, баранячій шапці. Обое дивилися із знімка привітно, але із слідом якогось суму в очах. На цьому місці читачі вже без труда пізнають, що цей модель представляв першу хату ранніх українських переселенців в Канаді.

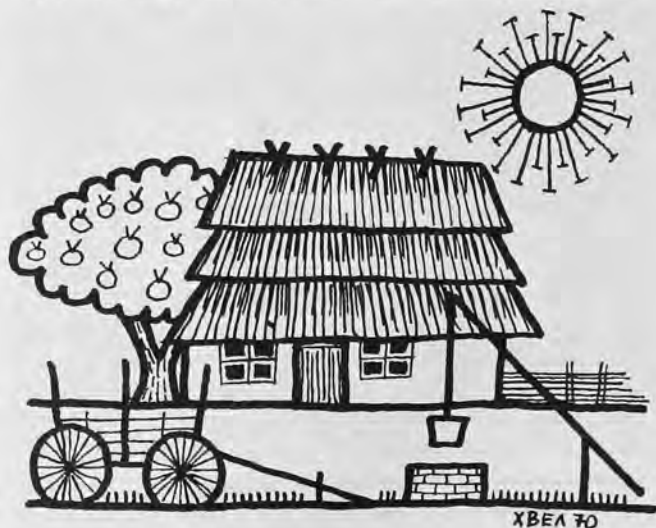
Учитель, українець, що вчить у тій школі, один із перших зацікавився цим гарним і трудним до виконання моделем та при першій нагоді спитав Джорджа, звідки взялася в нього думка зробити такий експонат. Хлопець відповів, що він уже давно носився з думкою побудувати такий модель і теперішня виставка допомогла йому зреалізувати свій задум.

— Те, що я тут зробив — сказав Джордж — це те, що оповіла мені моя бабуня. Вона мала десять років, коли приїхала до Канади. Ще де-

кілька років тому назад вона мені так цікаво та гарно оповідала про перші роки на преріях у Манітобі, що я все запам'ятав. Її батьки дуже важко працювали і вони багато дали Манітобі. А та хата, яку я зробив, це була її перша хата в Канаді. — таку хату моя бабуня і її батьки залишили в Україні.

Учитель слухав розповіді із зацікавленням тим більше, що ніколи не здогадувався, що

ЗАВОЙОВНИКИ ПРЕРІЙ

Пам'яті перших
українських поселенців

Не загарбники з дальніх імперій,
Не кортези з минулих віків, —
Тут пройшли завоювники прерій,
Єлиняк, Пилипівський, Леськів.

Лемешів домороблена криця,
Корчувала почахлі паплі,
Щоб лягала дорідна пшениця
В чорне лоно пухкої землі.

І злітали, спрагливі причалу,
Золотими крильми врожаї,
Слава й честь українському ралу,
Що відкрило альбертські краї.

Завойовники з видом сумирним,
Орачі від зорі до зорі,
Добре знають і Вільна і Мир Нам
Вашу працю, меткі трударі.

Це по вас по луках, по дібровах
Поминають Мондер, Вегревіль...
Спочивайте в пухнастих покровах
Потом скроплених-піднятих піль!

Ваші руки на славу Канаді
Торували шляхи крізь гілля.
Хай не стане вам плуг на заваді,
Хай лягає вам пухом земля!

Джордж, якого теперішнє родинне прізвище не нагадує нічого українського, міг походити з українського роду. Джордж — це представник четвертого покоління українських поселенців, що на початку цього сторіччя прибули до Канади. На світлині, яка була над моделю, були його прадіди по маминій родовій лінії. Джордж зберіг у пам'яті оповідання бабуні і, мабуть, прийняв їх із захопленням і гордістю. Буйна уява дитини напевно допомогла йому в тому. Він вірно уявив собі важку і мозольну працю, з якою приблизно 70 років тому його прадіди заорювали манітобські пустарі. Він подивляв їх витривалість і їхні послідовні намагання закріпити себе на новому місці поселення. Вслід за тим мусіла в нього зродитися гордість із правдивого піонерського духа тих твердих, відважних і працьовитих батьків, і тут, на шкільній виставці, він її виявив. Тому і не вагався він признатися до них і не постидався показати їхню світлину, хоч, може, з погляду сучасності виглядають вони на ній бідно та чужо.

Ми часто говоримо про живучість українського духа навіть там, де з огляду на несприятливі умовини він не може назовні себе виявити. Джорджова участь у виставці може послужити доказом про правдивість цієї думки. Хоч і, може, не із своєї вини він не має змоги проявляти себе українцем, проте десь-там, на дні його душі, збереглося щось з українського світу — теплий спомин про бабуню, українку, і її цікаві оповідання про перших українських піонерів у Канаді. Виставка у його власній школі дала Джор-

УКРАЇНСЬКЕ БЮРО ПОДОРОЖІ
Теодосія Волошина

Astro Travel Service

2198 BLOOR ST. WEST — TORONTO 9, ONTARIO
Telephone: 766-1118 & 766-1119

- Полагоджує всі справи у зв'язку із спровадженням рідні з України та інших країн Східної Європи.
- Продає квитки на всі літунські, корабельні та автобусові лінії світу.
- Нотаріально завірює всі потрібні документи.

джові змогу ще раз оживити і навіть хвилювотривалити в постаті моделю те, що передала йому його рідна бабуня. Це його перше ранне пробудження, але за ним може прийти і друге, колись пізніше, і, мабуть, в інших обставинах, та хто зна, чи воно не приверне Джорджа і багато інших подібних до нього до рідного кореня, з якого він вийшов.

Пл. сен. Каліф

ПОЗНАЙОМТЕСЯ З МАНІТОБОЮ

Цього року 15 липня сповниться 100 років існування Манітоби як однієї із провінцій Канади. Манітоба була п'ятою провінцією, що приступила 1870 року до канадської конфедерації. Вона є п'ятою провінцією в Канаді щодо кількості свого населення (970,000) і шостою щодо вартості її продукції. Манітоба (одна з трьох степових провінцій) хоч і лежить у центральній частині Канади, має доступ до моря через Гадсонський залив, на березі якого положений порт Черчїл. Простір Манітоби займає 246,512 квадратних миль, з чого 26,789 кв. миль покриті озерами. Найбільше озеро — це Вінніпег, а два інші більші озера — це Вінніпегосіс і Манітоба. Головні ріки Манітоби — це Саскачеван, Ред Рівер, Ассинібойн, Вінніпег, Черчїл, Нелсон, Гаес, Суріс і Сван.

Українська Греко-Православна Церква із 1897 р. в Гардентон, Манітоба. Це є найстарша українська церква в Канаді, свідок періоду перших українських піонерів, що при кінці минулого сторіччя прибули з України до Канади.

Поселення українців у Манітобі почалося у другій половині 90-тих років останнього сторіччя. Українців у Манітобі, згідно з останнім переписом з 1961 року, було 105,372. Тепер є напевно багато більше. Українці в Манітобі становлять аж 12% всієї людності і займають 2-ге місце щодо кількості серед всього населення цієї провінції. Сьогодні можна найти в Манітобі нащадків наших перших українських піонерів у 20

І ЇІ УКРАЇНЦЯМИ!

майже кожному зайнятті чи професії. Серед українців крім фермерів і бізнесменів є тут зокрема багато різних професіоналістів таких як учителі, лікарі, адвокати і судді та службовці на різних урядових становищах, а також і професори університетів.

Модерна Українська Католицька Церква св. Михаїла в Тинделл, у Манітобі. — Архітект Радослав Жук із Монреалю.

Зокрема помітною є участь українців у політичному житті Манітоби. Почавши від 1915 року, в Манітобському провінційному парламенті був досі 31 посол-українець, в тому 3 міністри, 2 спікери парламенту і 3 заступники спікера. Крім того Манітоба дала 5 послів-українців до Федерального Парляменту в Оттаві і 2-ох сенаторів, а саме Василя Вала-Волохатюка (вже покійний) і відомого нам усім професора університету Павла Юзика.

Дуже успішним мейором у Вінніпезі є наш земляк Степан Дзюба, що урядує безперервно

Проф. Павло Юзик
член канадського сенату.

Степан Дзюба
від 1956 р. мейор Вінніпегу.

від 1956 року аж досі і в тому часі дуже заслужився для розвою Вінніпегу.

Провінційне столичне місто Вінніпег слушно називають столицею канадських українців. У Вінніпезі не лише живе близько 60,000 українців, але тут є теж осідок митрополій Української Католицької Церкви і Української Греко-Православної Церкви, осідок громадської Централі канадських українців під назвою «Комітет Українців Канади», осідок централі Української Вільної Академії Наук в Канаді і інших наших важливих установ та організацій. Тут появляються 4 українські тижневики, а саме «Новий Шлях», «Український Голос», «Поступ» і «Канадійський Фармер» та декілька українських журналів. У Вінніпезі є 22 наші українські церкви, декілька кредитівок, багато різних народніх домів тощо.

Вінніпег став наче Меккою для українців Канади і тих усіх наших земляків з-поза Канади, що відвідують це місто, від коли тут на одній із найкращих площ, а саме на парляментарному майдані відслонено в 1961 році в присутності понад 50,000 українців, найвищих достойників нашого церковного і національно-громадського життя, численних представників урядових чинників на чолі із тодішнім прем'єром Канади Джаном Діфенбекером величавий пам'ятник Тарасові Шевченкові.

Однією з дуже атрактивних українських імпрез під сучасну пору у Манітобі є 3-денний Канадський Український Національний Фестиваль у містечку Давфин, положеному 210 миль на північний захід від Вінніпегу, який відбувається тут кожного літа від 1966 року почавши. На цей Фестиваль прибувають тисячні маси народу з різних частин Канади, а навіть із США, і то не тільки самі українці. Цьогорічний Фестиваль у Дав-

Богдан Ганущак

спікер Манітобського парляменту

фині відбудеться від 31 липня до 2 серпня. У ньому візьмуть теж активну участь понад 500 наших пластунів і пластунок з усіх пластових станиць у Канаді, що з нагоди 100-річчя Манітоби від 22 липня до 2-го серпня ц. р. будуть брати участь у крайовій пластовій зустрічі (КПЗ-1970) і у пластових мандрівних таборах на терені Манітоби, про що пишемо на іншому місці в цьому числі «Юнака».

«Хто охоту має», хай у тому часі теж їде до Манітоби на святкування з приводу її сторіччя та на Український Фестиваль у Давфині, а напевно не пожаліє ні свого труду ні витрачених коштів.

(Зладжено за Календарем-Альманахом «Українського Голосу» з Вінніпегу на 1970 р.)

ГОТУЙМОСЯ!

ДО УЧАСТИ
У КРАЙОВІЙ ПЛАСТОВІЙ ЗУСТРІЧІ
(КПЗ-1970)
В КАНАДІ
ПІД ГАСЛОМ
„ШЛЯХАМИ ПІОНЕРІВ”
з нагоди 100-річчя Манітоби.

ПРОГРАМА КПЗ-1970 — “ШЛЯХАМИ ПІОНЕРІВ” У МАНІТОБІ ПЕРШИЙ ЕТАП

Від 2. 7. — 26. 7. у Бирде Гил Парку біля Вінніпегу

Пластове юнацтво таборує курінними підтаборами і бере участь у такій програмі:

● **Середа, 22. 7.:** Розтаборення по куренях, відкриття Зустрічі, спільна ватра під гаслом «Пласт — наша гордість і мрія».

● **Четвер, 23. 7.:** Міжкурінний змаг, поклін юнацтва українським піонерам (молебен і святкова церемонія на українському цвинтарі у Бирде Гил Парку), курінні ватри.

● **П'ятниця, 24. 7.:** Зорганізоване взаємне відвідування таборів (юнаки відвідують юначок і навпаки), покази легких ігор, витівок тощо. Спільна програма із запрошеними групами скавтів інших національностей, відвідини таборів українським громадянством з Вінніпегу, ватри.

● **Субота, 25. 7.:** "День Української Молоді" у Вінніпезі, зустріч з представниками манітобського уряду перед манітобським парламентом, маніфестація перед пам'ятником Т. Шевченка, оглядання міста, спільний виступ всієї української молоді у міській аудиторії і спільний концерт.

Пам'ятник Тарасові Шевченкові
на парламентарному майдані
у Вінніпезі.

ДРУГИЙ ЕТАП

Від 26. 7. — 30. 7. мандрівні табору у групах, поділених за пластовими юнацькими ступенями

● **Розвідувачі і розвідувачки** від'їдуть на північ Манітоби, відбудуть мандрівки в Дак Мавnten Парку і відвідають металургічні фабрики у Флін-Флон (лише юнаки), місто Тре Па (відвідини індіанської оселі) та українські містечка Етельберг, Україна і Сіфтон. В Етельберзі відбудуть зорганізовану зустріч з тамошньою українською молоддю й українськими піонерами.

● **Учасники й учасниці** розібіють табори над озером "Січ", на південь від Райдінг Мавnten Нешенел Парку. З цього табору робитимуть прогулянки до українських поселень Город, Еліфсон, Овкберн, Марко, Ольга й інших; теж відбудуть мандрівки в вище згаданому парку.

● **Прихильники і прихильниці** від'їдуть на сталі пластові табори до "Українського Парку" в Кемп Мортон над озером Вінніпег.

ТРЕТІЙ ЕТАП

Від 31. 7. — 2. 8. табори в околиці Давфину

Учасники всіх таборів з'їдуться на Стоні Пойнт Біч над Давфинським озером, де переорганізуються знову у свої курінні підтабори.

● **П'ятниця, 31. 7.:** Приїзд учасників мандрівних таборів і розтаборення, участь у поході вулицями Давфину, участь у святковому відкритті українського фестивалю в Давфині.

● **Субота, 1. 8.:** Програма в таборі, виступ юнацтва на фестивалі в Давфині, відвідини пластового табору українським громадянством з околиць Давфину і гістими фестивалю, ватра під гаслом "Шляхами піонерів".

● **Неділя, 2. 8.:** Ліквідація таборів, участь у Богослужбі в Давфині, святкове закриття Зустрічі, від'їзд до Вінніпегу, а з Вінніпегу до своїх місцевостей.

СКЛАД ПРОВОРУ КПЗ-1970 І МАНДРІВНИХ ТАБОРІВ

1) Голова Підготовчого Комітету при Пл. Станиці Вінніпег — пл. сен. Петро Корбутяк (Вінніпег),

2) Координатор між КПС, Підготовчим Комітетом у Вінніпезі і проводом КПЗустрічі у Торонті — Іван Лучків (Торонто),

3) ПРОВІД ЗУСТРІЧІ:

комендант Зустрічі — пл. сен. Іван Винницький (Кіченер), заступник коменданта — пл. сен. Степан Корбутяк (Вінніпег), комендантка підтабору юначок — пл. сен. Рома Ганьківська (Торонто), комендант підтабору юнаків — пл. сен. Микола Борис (Вінніпег), головний бунчужний — Данило Струк (Торонто).

4) КОМЕНДАНТИ МАНДРІВНИХ ТАБОРІВ:

а) табір розвідувачок — ст. пл. Ірина Свергун (Торонто), б) табір розвідувачів — ст. пл. Орест Гарас (Ст. Кетеріне), в) табір учасниць — ст. пл. Люба Дідух (Монтреаль), г) табір учасників — пл. сен. Микола Борис (Вінніпег), ґ) табір прихильниць — пл. сен. Надя Цинцар (Едмонтон), д) табір прихильників — ст. пл. Леонід Терпяк (Торонто).

Усміхнися!

"Уважно!... трішки вгору... тепер трішки на право... а тепер вже прямо... до рота!"

НЕЗАБУДЬКИ

— Ну, дівчата — успокойтеся на-
решті!

— На струнко не говоримо!

— Тихо!!! Подруга пробує щось
сказати!

Такі слова лунають кожної п'ят-
ниці у Пластовому Домі у Філя-
дельфії. Тут завжди точно о годині
6:00 вечора сходяться юначки з
гуртка "Незабудьки". Як бачите, ці
дівчата дуже балакучі та дуже
тяжко їх утихомирить. Кожний, хто
приходить до домівки, може їх від-
разу знайти!

Вкінці знайшовся спосіб, щоб їх
тримати у кімнаті під час сходін,
а не в коридорі чи на подвір'ї та
зужити ту всю енергію, яку де те-
пер вони вживали на говорення і...
говорення...

Від жовтня 1969 року, гурток
"Незабудьки" — це вже не звичай-
ний собі гурток. "Незабудьки" —
це вже добре знана співоча група.
Як вона постала? Зовсім випадко-
во. В жовтні м. р. мав відбутися
наш традиційний пластовий фестин,

і конечно треба було у програмі
якоїсь точки. Юначки думали, спі-
вали і... далі думали. І так розпі-
валися, що аж доспівалися до точ-
ки. Всі десять мають добрі голоси,
а дві ще й на гітарі грають. Дві?
Проблема! На таку велику групу
конечно треба ще однієї гітари, а
хто краще грає на гітарі (крім Дар-
ки і Ліди) за Галю? Тільки одна
дуже маленька проблема — черво-
на хустка. Не хоче вона міняти ні
курень ні гуртка. Ну що ж? Зро-
били її "почесним членом" гуртка
"Незабудьки", і вона... співає!

Точка співочого гуртка юначок
на фестині вдалася. Ще добре ні-
хто не чув "Незабудьок", а вже
всюди їх запрошують виступати —
на пластових і не-пластових імпре-
зах. Виступали вони на різних ім-
презах Союзу Українок Америки, в
Літературно - Мистецькому Клубі,
на вояцькому вечорі, а найважливі-
ше на бенкеті з нагоди 20-річчя
Пласту у Філядельфії. Останньо ви-
ступали в Балтиморі і Нью-Йорку.

"Незабудьки" виступають як плас-
това група — в одностроях і у пла-
стових гуньках (сердаках).

Співочий гурток "Незабудьки"
складається з 11 членів: Марійка
Борисюк — дуже помічна у втихо-
мирненні дівчат; Дарка Коженювсь-
ка — наша завзята хронікарка, ле-
щатарка, гітаристка і "Лемко";
Уляна Кулиняк — один правдивий
сопран у групі самих альтів; Ліда
Лукіянович — славна гітаристка і...
сопран або альт — залежно від то-
го, що більше потрібно; Галя Мазу-
рок — почесна членка гуртка, від-
важний альт і гітаристка в червоній
хустці; Роксоляна Новосад і Ростя
Одежинська — наші таборові типи,
які підтверджують те, що пластун-
ка є зарадна; Міра Одежинська —
дуже добрий критик групи, знаме-
нитий альт і гурткова, яка не мен-
ше як я переймається кожним ви-
ступом; Христя Романів — сопран,
що перед кожним виступом десь
"губить голос"; Аніта Федак — най-
ліпше співає сидячи на вікні і Мот-
ря Чорнобіль — гуртковий весель-
чак. Коли її нема на сходинах, тоді
чомусь дуже тихо і сумно!

Одинадцять бистрих, бадьорих,
завзятих юначок, які мають прав-
дивого пластового духа. Його так
рідко тепер зустрічаємо. Вони його
виявляють у всьому, що роблять —
чи пишуть до хроніки, чи вбирають
ялинку, чи плянують прогулянку
— але найбільше виявляють його
у своєму співі, яким захоплюють
багато людей. "Незабудьки" —
справді незабутні. Хто їх раз по-
чує і побачить, ніколи їх не забуде

Подруга Ярка, ЛМ

ПОЗДАТНО

ХОДАТА

Гурток УПЮ-ок із Філядельфії "Незабудьки" на бенкеті з нагоди 20-річчя
Пл. Станиці в Філядельфії. Зліва до права: (сидять) Ліда Лукіянович, Галя
Мазурок, Дарка Коженювська; (стоять) Ростя Одежинська, Мотря Чорнобіль,
Христя Романів, Аніта Федак, Роксоляна Новосад, Уляна Кулиняк, Міра
Одежинська і Марійка Борисюк.

Розгадка рисункової загад-
ки п. н. "Чи ви спостереж-
ливі?" з "Юнака" за червень ц. р.

38-ий КУРІНЬ УПЮ-ок У ПАССЕЙКУ СВЯТКУЄ 20-РІЧЧЯ СВОЄЇ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ

Пластунки і пластунки, члени Пластової Станиці в Пассейку, під час Служби Божої у місцевій церкві в неділю, 15-ого березня ц. р.

У цьому році наша Пластова Станиця відзначає 20-річчя свого існування. З цієї нагоди наш курінь місяці перед датою відзначування 20-річчя почав робити плани, як зробити, щоб це свято мало гарний успіх. Довгими вечорами сиділи у пластовій домівці члени проводу нашого куреня з кошовою, пл. сен. Володимирою Шипайло, та зв'язковою, ст. пл. Д. Фамігою, і обговорювали виставку та програму пластового вечора на день 15 березня ц. р.

Тиждень перед цим великим днем усі ми зібралися на генеральну пробу. Зал була виповнена юнацтвом і завжди голосним новацтвом. Кожний виховник давав ще останні поради — але й виходять ще різні недотягнення: Богданка ще не знала ролі напам'ять, Михайло не міг знайти свого тексту, хор юначок співав по "вовчому", а Артиміда виглядала на дуже непосидючу ста-

тую. Найкраще пройшла проба з юнацтвом, бо йому "море по коліна" — але їхні впорядники і впорядниці переживали зате всю підготовку подвійно. Всі, однак, прикінці проби обіцяли свято до чергового тижня поправитися.

Але крім програми святкового вечора, у нас ще була й виставка праць. Тож в домівці було немов після гурагану: усюди розкладені "таланти" юнацтва. Тоді з папером і шпательками в руках і із завзяттям в очах і молитвою на устах ми почали працю, яка розтяглася на цілий тиждень. І так під час численних нічних годин постала наша виставка. Довго і пильно ми ліпили знімки, прибирали столи і вибирали експонати. А коли витривалість нас опустила, неодмінно з'являвся Андрій з кавою і добрим гумором, щоб нас підтримати "на душі". Вкінці, в суботу, 14 березня, ми могли гордо поглянути на готову виставку: столи пластової преси, пластових робіт

новацтва і юнацтва, стіни із знімками та образами і вишиваними суконками.

У неділю, 15 березня, почалося наше святкування участю членів Пластової Станиці на Службі Божій в наміренні Пласту та поминальному Богослуженні за померлих членів Пл. Станиці. Другу поважну частину свята ми започаткували апелем, на якому була крайова комендантка пластунок, пл. сен. Я. Рубель. До звіту стануло 162 пластунки і пластуни.

Швидко прийшла 5-та година по полудні та початок нашого пластового вечора. Після грімких привітів: "СКОВ"! і "ГОТУЙСЬ"! нашим численним гостям новачки гнізда "Квіти рідних піль" почали виступи співом і вільноручними вправами при символічній ватрі на сцені.

Гурток "Карпатські Дзвіночки" із 38-ого Куреня УПЮ-ок ім. Марусі Тарасенко у Пассейку виконує сценку із "Лиса Микити".

При фортеп'яні, гітарі та сопілці старші юначки і старші пластуни виконали дві пісні: "Пелеченьки" і "Степом". 17-те Гніздо новаків "Приятелі Лісу" поставили дуже веселу сценку "Фарбований Лис" І. Франка, а молодші юначки виконали ритмічні вправи.

З мистецькою підготовкою і поміччю п. Л. Чолган і пл. сен. І. Чайківської гурток юначок "Білі Троянди" вивів у відповідних тогах "Іфігенію" Лесі Українки, по-мистецькому виконуючи свої ролі.

Співає хор старших юначок з Пассейку під проводом ст. пл. Соні Цапар.

ВЕСЕЛКА

144 Друга Евено в Нью-Йорку
(в Пластовому Домі)
Tel.: ORegon 4-9576/-79/-98

відкрита щодня від вчасного ранку до пізньої ночі.

- + Зимні і теплі перекуски, сніданки, полуденки + содові води
- + морозиво + солодощі — теж вибагливі, імпортовані
- + шкільні і канц прилади + українські і чужомовні часописи

«Веселка» є улюбленим місцем зустрічей нашої молоді!

Гурток "Білі Троянди" з 38-ого Куреня УПУ-ок з Пассейку виконує сцену з "Іфігенії" Лесі Українки.

Бадьорий спів юначок нашого куреня при ватрі попередив скеч наймолодшого гуртка юначок "Чайка" при допомозі юнаків з гуртка "Тарпани". Останньою точкою нашого вечора була сценка "Лис Микита", яку знаменито виконав гурток "Карпатські Дзвіночки".

Після закінчення програми на гостей ждав смачний буфет, підготовлений членами Пластприяту, а при цій нагоді гості могли оглянути модель табору, який поставили юнаки 31-го куреня УПУ-ів. Опісля гості і пластуни перейшли до пластової домівки оглянути нашу виставку. Оглянувши виставку, усі розійшлися до своїх домів з незабутніми враженнями із нашого свята 20-річчя Пластової Станиці у Пассейку.

Написати цей репортаж допомогли такі юначки: Богданка Качала, Люба Буртник, Христя Струк, Оксана Ворбич, Зірка Гірняк, Ліда Микита, Христя Козак, Ліля Сенишин, Марта Мочула і Ляріса Мартинюк.

Зредагувала пл. юн. Марта Мочула
курінна писарка
38 куреня УПУ-ок
Пассейк, США

Будьте ПЕРЕДплатником,
а не ПІСЛЯплатником

« Ю Н А К А » !

Тому

ЩЕ СЬОГОДНІ

вишліть 6.00 дол.

як передплату на 1970 рік.

ОСІННЯ ПРОГУЛЯНКА ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ КОГОВЗ

20 вересня 1969 р. 46-ий Курінь юначок ім. кн. Ярославни, разом з новачками й новачками Пл. Станиці Коговз, поїхали автобусом на одноденну прогулянку до Вайт Фейс Маунтен. Заки відїхали, всі учасники прогулянки взяли вранці участь у Службі Божій.

Як тільки автобус рушив, заграли гітари та залунала пісня. Однак, це тривало недовго — автобус був досить старий і завіз нас лише 30 із 150-ти миль, а далі вже не міг їхати. Довелось нам чекати на другий автобус, а щоб скоротити час чекання, всі ми "кинулись" на свої перекуски (канапки, овочі та гіс-течка). Ми встигли все поїсти, бо інший автобус приїхав аж о другій годині, а лишилось нам ще дві і пів години їзди до нашої мети.

В горах було прекрасно — дерева були покриті різнобарвним листям. Ми підіймались усе вище й вище, милувались чудовим краєвидом та робили з вікон знімки. Нарешті, надвечір, ми доїхали до гори, на шпиль якої ми їхали візду. Краєвид з гори справді був настільки чудовий, що його важко описати словами. Усі оглядали околицю, робили додаткові знімки — індивідуальні і групові. Вкінці була скликана спеціальна збірка учасників, під час якої відбувся церемоніал переходу трьох новачків до юнацтва.

Коли почало смеркати, крутою стрімкою стежкою пішли ми всі в долину до автобуса.

По дорозі зупинились в ресторані на підвечірок, бо всі були дуже голодні. Щойно потім поїхали до-

дому. У поворотній дорозі ніхто вже так дуже не співав. Усі були втомлені і трохи сонні.

До Коговзу приїхали пізно, о 10-й год. вечора, де на нас з нетерплячкою чекали наші батьки.

Напевно, ніхто з нас, учасників, не забуде цього дня ніколи!

Пл. уч. Христя Мацюк
Коговз, США

УСМІХНИСЯ!

Мати до доні: Обітні доню волосся, бо задовге. — Доня до мами: Чому, мамо, таж юнаки мають довше від мого.

У ЛІКАРЯ

Лікар: А чи не трусила вас лихоманка?

Хворий: Ще й як!

Лікар: А цокотіли зуби?

Хворий: Не знаю — мої зуби були в шклянці з водою на моєму нічному столику...

**

У ШКОЛІ

— Івасю, скільки є частин світу?

— Дві.

— Ов, а то як?

— Цей світ і той світ.

ПЛАСТОВЕ ПІДПРИЄМСТВО

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

Єдина пластова крамниця
у США має на складі:

♦ пластові однострої ♦ пла-
стові відзнаки до одностроїв
і таборовий виряд ♦ пласто-
ву літературу ♦ і т. п.

MOLODE ZYTTIA, Inc.

302 E. — 9th St.,

New York 3, N. Y., U.S.A.

ПЛАСТОВИЙ ГУРТОК РАДІОАМАТОРІВ У ДЕНВЕРІ

Члени пластового гуртка радіоаматорів у Денвері (від ліва): пластуни-юнаки Богдан Маколюндра, Ігор Соляник і Володимир Майстрик. Стоїть (зправа): пл. юнак Ярослав Бабяк.

Морзетку треба знати дуже добре. Щоб здобути перший ступінь, треба вміти надати і прийняти п'ять слів на хвилину. Це можна досить швидко й легко навчитись. При другому і третьому ступені треба збільшити швидкість до тринадцять слів на хвилину. На четвертий, найвищий ступінь, треба вміти надати двадцять слів на хвилину. Морзетка — це тільки одна із вимог, щоб дістати дозвіл. Ще потрібно знати в теорії, як працює радіо, закони електрики, а також урядові вимоги, як користуватися радіоапаратом.

Коли вже одержите дозвіл, тоді можна починати "бавитися" радіом і мати із того велике вдоволення. За мій короткий час я вже говорив не тільки з радіоаматорами з усіх статей США, але також з операторами із 30 інших країн. Найлегше доводилось мені говорити з Японією, і я вже мав розмову з японцями більше як двадцять разів. Також розмовляв я з радіоаматорами Франції, Нової Зеландії, а навіть з України. Я був дуже гордий, коли мені вдалося сполучитися з Афганістаном. Там є тільки десять операторів на цілу країну, і дуже тяжко їх зловити.

Про що ми говоримо по радіо? Ми розмовляємо на різні теми. У розмові з мешканцем стеїту Мейн я докладно довідався, як виробляють папір, бо мій співбесідник був власником паперової фабрики. Я розмовляв з одним військовим, що був на ракетноносному кораблі

біля Гаваїв. Зі станцією з Нової Зеландії я говорив про квіти, бо той оператор мав город з різними квітами. Дуже приємно було мені розмовляти з одним японським студентом з університету в Йокогамі, де він студіює. На жаль, розмови з операторами в Україні чи взагалі на терені СССР, не цікаві та обмежуються до розмов на дуже невідомі теми, про погоду тощо.

За час мого говорення по радіо записав я багато товаришів в інших країнах, наприклад, згаданого японського студента, одного англійця, французького рибалку та багато інших. Тому справді дуже цікаво бути радіоаматором, бо можна багато навчитися від людей і про людей.

У США є 286,000 радіоаматорів, більше, як у цілому світі без Америки. У нас, у Денвері, є тепер три юнаки, що мають "гем"-радіо. Крім мене мають ще радіостанції Ігор

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

- на корисних умовах
- дає ПОЗИКИ та
  - приймає ОЩАДНОСТІ.
  - Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.
  - Урядові години:
вівторок і п'ятниця 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.
- Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 9, Ont.

Я вперше зацікавився радіомовленням два роки тому, коли наша Пластова Станція організувала курс для радіоаматорів, яких у США популярно називаємо "ham radio" - операторами. Покінчивши цей курс, я одержав дозвіл-ліцензію бути радіооператором і тепер хочу поділитися своїм знанням та враженнями з іншими друзими-юнаками.

Щоб мати право вживати радіо, треба спершу здати іспит перед Федеральною Комунікаційною Комісією (FCC) та одержати дозвіл-ліцензію, а є їх чотири роди або ступені. Маючи дозвіл першого ступеня на радіопередачі, можна вживати тільки морзетку. Здобувши другий ступінь, можна вже також, крім морзетки, говорити мікрофоном. Третій і четвертий ступінь дають право порозуміватися морзеткою і мікрофоном, а крім цього дають можливість послуговуватися хвилями на додаткових частотах.

Одна стінка кімнати (з апаратурою), в якій знаходиться радіостанція автора цієї статті, пл. розв. Володимира Майстрика.

Соляник та Богдан Маколюндра. Кожна радіостанція має свої ідентифікаційні букви. Моя має літери — WAØUJO. Ігоря є WAØRMQ, а Богдана є WNØZTG. Наш юнацький гурток "Медведі" має також радіостанцію у пластовій домівці, з усім потрібним устаткуванням. Букви нашої пластової станції є WBØACE.

Слід подати ще таку одну заувагу. Кожна радіоаматорська радіостанція має (як це зрештою бачимо повище) свої ідентифікаційні назви, які складаються із кількох літер із латинської абетки, а крім того мають одну цифру на означення географічного положення радіостанції.

Цілий терен США поділений на 10 гр'п від "0" (зеро) до "9". Штат

Кольорадо (а в ньому і Денвер) разом із сусідніми штатами належить до групи "0" (зеро). Радіоаматори з Каліфорнії мають у своїй ідентифікаційній назві цифру "6", а східні штати США цифру "4" і т. п. У той спосіб поодинокі радіоаматори можуть зразу орієнтуватися, з ким розмовляють.

Тому, щоб не було непорозуміння у передаванні щодо цифри "0" (зеро), яку передаємо морзеткою "5-ма довгими" (— — — — —) і літери "0", яку передаємо морзеткою "3-ма довгими" (— — —), цифру "0" (зеро) перекреслюють в ідентифікаційній назві поперечною рискою, і тоді на означення цифри 0" (зеро) є такий знак — Ø.

Ми були б раді знати, чи є ще

Деякі картки із привітаннями, які одержують наші пластуні-радіоаматори в Денвері від своїх "кореспондентів"

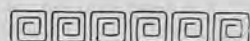
"з цілого світу".

інші пластуні у США або в інших країнах, що також мають радіостанції? Якщо так, то просимо, напишіть до Пластової Станції у Денвері. Тих, що не мають, а хотіли б мати, просимо також, напишіть. Ми всіх Вас запрошуємо до цікавого гурта радіоаматорів. Подасмо адресу нашої Пл. Станції:

PLAST

Ukrainian Youth Organization
c/o Mr. Lubomyr Koltuniuk
3714 Meade St.,
Denver, Colo. 80211, USA

Пл. розв. Володимир Майстрик
Денвер

ВЕЛИКЕ ПЛАСТОВЕ ДОБРЕ ДІЛО

Цим справді корисним під кожним оглядом "збірним пластовим добрим ділом" юначок з Торонта був 8-ий з черги "пластовий сарсельський ярмарок", що відбувся цього року у великій залі Філії УНО-місто при вул. Коледж 297 в неділю, 31 травня ц. р. Дохід з цих ярмарків йде щорічно на фонд видання Енциклопедії Українознавства, яку видає Європейський Відділ Наукового Товариства ім. Шевченка з осідком у Сарселі біля Парижу у Франції. Досі вже появилася вісім томів цього дуже важливого і дуже вартісного видання, а ще має вийти три томи, на видання яких потрібно поважної суми гроша.

До такого "сарсельського ярмарку" торонтські юначки приготувалися упродовж кількох місяців. Треба ж подумати, щоб "товар" був оригінальний, естетичний, ужитко-

вий, мав український характер тощо. Усе це оцінює комісія бере на увагу, визначаючи поодиноким гурткам юначок черговість місць у їх змаганні щодо якості їхньої продукції та атрактивного і естетичного вигляду їхніх станків.

"Невидиму" участь у підготовці і проведенні ярмарку брали і стар-

ші пластові виховниці. Ентузіасткою і інспіраторкою "сарсельського ярмарку" чи пак "великого пластового доброго діла" була цього року знову теперішня кошова пластунок нашої Пластової Станції в Торонті, пл. сен. Рома Ганьківська. За цілість естетичної і помислової декорації залі і підбору зразків при виготовленні експонатів на ярмарок відповідала малярка Віра Юрчук, за підготовку дуже гарних керамічних виробів відповідала малярка Ірина Мороз, смачний і багатий буфет приготували пані із Пластприятю під проводом пані Дарії Гошуляк, юнаки і старші пластуні допомагали декорувати і порядкувати залю та "робити ярмарок" різними торгами і заманюваннями покупців до станків.

Славним був цьогорічний "сарсельський ярмарок" наших пласту-

нок не лише тим, що в ньому взяло участь 20 гуртків юначок, що було дуже багато відвідувачів-покупців, що у порівнянні до попередніх років був найвищий прибуток (\$1,648.26). Особливо причинилася до популярності і атрактивності цього ярмарку присутність на ньому представника Наукового Осередку НТШ у Сарселі, пл. сен. д-ра Атанаса Фіголя та голови Патронату над Осередком НТШ — Сарсель у Торонті, дир. Євгена Бориса. Відкрив коротким словом ярмарок пл. сен. А. Фіголь, вказуючи на велику виховну вартість, а крім того на великий матеріальний ефект щорічного сарсельського ярмарку пластових юначок, а після того юначки привітали присутніх мелодійним співом народніх пісень.

Настрій на залі був справді ярмарковий. Крам манив покупців різноманітністю експонатів та помисловими кольоровими декораціями станків, як також закликами продавниць. Чого там тільки не придумали юначки чи їхні гурткові подружки? Було багато вишивок, кераміки різних гатунків і кольорів (але найбільше трипільської), ди-

На світлині — приблизно одна четверта площі "сарсельського ярмарку". Як бачимо — ярмарок справді "у повному ході". Одні захвалюють свій товар, інші вже продають, ще інші купують то експонати, то льоси, інші лише "зустрічаються", а багато з тих, що їх не видно на світлині, проявляють свою "активність" у... буфеті. Відвідувачі-покупці то приходили, то відходили. Кажуть, що було їх цього року понад 500. Одним словом — був великий "рух в інтересі"...

тячі іграшки, коралі, брошки, торбинки, шалики, хустинки, стилеві макати, живі та штучні квіти та багато всяких помислових дрібничок.

Перед відкриттям ярмарку — кошова, пл. сен. Рома Ганьківська (друга зліва), дає останні інструкції заповідаччі проголошень через мікрофон, пл. розв. Христі Свергу. Тимчасом представник Редакції "Юнака", пл. сен. Омелян Тарнавський (третій зліва), щось із цікавістю обсервує, голова Патронату над Науковим Осередком НТШ у Сарсель, дир. Євген Борис (видно тільки його голову) — як звичайно — "журиться" фінансами, потрібними для докінчення Енциклопедії Українознавства, а пл. сен. Атанас Фіголь (перший з права), гість із далекого Мюнхену і представник Європейського Відділу НТШ в Сарселі, що видає Енциклопедію Українознавства, застановляється, що сказати у своєму слові на відкриття ярмарку.

Зліва до права: Організаторка цьогоорічного "сарсельського" ярмарку — торонтська кошова, пл. сен. Рома Ганьківська, і члени цьогоорічного журі: Віра Юрчук, пл. сен. Марія Зелена, пл. сен. Дарія Даревич, і Ірина Мороз.

Оціночне журі у складі пань: пл. сен. Марії Зеленої, Ірини Мороз, Віри Юрчук і пл. сен. Дарії Даревич признало таку черговість "здобутих місць" окремим гурткам: а) у групі старших юначок вище 15 років: 1-ше місце — гурток "Мрії", 2-ге місце — гурток "Конвалії", обидва гуртки

Юначки із гуртка "Чорнобривки" з кошовою, пл. сен. Ромою Ганьківською (друга зліва), біля свого станка чекають на покупців. З усіх 20 гуртків юначок, що брали участь в ярмарку, "Чорнобривки" найбільше вторгували, бо аж \$135.00.

з 4-ого куреня УПЮ-ок ім. Л. Українки, 3-тє місце — гурток "Спартанки" із Підготовчого Куреня УПЮ-ок ім. К. Паліїв; б) у групі молодших юначок нижче 15 років: 1-ше місце — гурток "Досвітні Вогні" із 4-ого Куреня УПЮ-ок ім. Л. Українки, 2-ге місце — гурток "Барвінок", а 3-тє місце — гурток "Черемшина", обидва гуртки з 12-ого Куреня УПЮ-ок ім. О. Теліги. Точкування поодиноких гуртків відбулося на основі оригінального виконання експонатів, примінення української тематики та естетичного вигляду станків. Гуртки "Чорнобривки" (з Підгот. Кур. ім. К. Паліїв) і "Троянди" (з 10-го Кур. ім. О. Косач) одержали від журі признання за декорацію великої залі, в якій відбувався ярмарок, та за декорацію своїх станків. Гурткові

Цікавий станок гуртка "Троянди". Дві "солом'яні баби" у народніх одягах із ярмарковим крамом у кошиках.

"Рута-М'ята" (з 10-ого Кур. ім. О. Косач) висловлено признання за проведення лотерії.

Ярмаркового настрою та своєрідної української атмосфери надавала цього річного ярмаркові правдива ярмаркова "катеринка" з атрактивним написом "шафа грає", на якій "під патронатом" пл. сен. Ярослава Еліїва вигравали всякі веселі мелодії наші юнаки (що брали по 25 центів за одну гру), "розчулюючи" ними відвідувачів ярмарку та збагачуючи ярмаркову касу.

Оце подасмо, скільки на цього річного ярмарку вторгували поодинокі гуртки юначок і які ще були інші ярмаркові прибутки, які в цілості передано на Фонд Енциклопедії Українознавства НТШ.

Підготовчий Курінь УПЮ-ок ім. Кекилії Паліїв:

1. Чорнобривки	135.00
2. Спартанки	134.60
3. Весняні Ночі	105.00
4. Тирса	50.00
5. Жоржина	47.50
Разом	472.10

4-ий Курінь УПЮ-ок ім. Л. Українки:

1. Боярині	105.00
2. Мрії	72.60
3. Конвалії	59.40
4. Іскра	31.95
5. Досвітні Вогні	29.00
6. Мелодії	21.80
Разом	319.75

10-ий Курінь УПЮ-ок ім. О. Косач:

1. Рута-М'ята	102.00
2. Троянди	67.25
3. Веснянки	44.05
4. Маки	39.00
5. Червона Калина	8.40
Разом	260.70

12-ий Курінь УПЮ-ок ім. О. Теліги:

1. Кедрина	95.70
2. Черемшина	72.20
3. Вечірна Пісня	39.70
4. Барвінок	45.75
Разом	253.35

Усі чотири курені вторгували разом 1,305.90

"Ярмаркова катеринка", яку організував пл. сен. Ярослав Еліїв і на якій "грали" юнаки з гуртків "Орел" і "Кожум'яки", принесла 24.00

Із вступів на залю було 200.44

Юначки із гуртка "Мелодії" гарно приготували свій станок, але трохи "мають трему", бо вони оце вперше ярмаркують.

У буфеті вторговано 117.92 так, що весь прибуток із сарсельського ярмарку становив у цьому році 1,648.26

Цією імпазотною сумою наші юначки в Торонті osiąгнули рекорд за всіх 7 останніх років, в яких відбувалися сарсельські ярмарки. Разом із прибутками з попередніх ярмарків (5,014.98) Науковий Осередок НТШ у Сарселі одержав досі з "великого доброго пластового діла" торонтських юначок справді поважну суму — \$6,663.24.

Це велике культурне "пластове збірно добре діло" гідне того, щоб його наслідувати і по наших інших пластових осередках.

Для зацікавлених подаємо, що наші звідомлення про три останні пластові сарсельські ярмарки в Торонті були поміщені в таких числах "Юнака": за жовтень 1967 р., за червень 1968 р. і за червень 1969 р.

Ярмарок почався точно о год. 2-гій по полудні і так же точно о

Станок гуртка "Конвалії" із найрізноманітнішим крамом, за який торгували \$59.40.

год. 6-тій по пол. закінчився. Все відбулося справді по-пластовому. Та й велика заля після ярмаркової метушні була дбайливо упорядкована. Про це подбали крім юначок також і юнаки — "асистенти" своїх подруг. Задоволені залишали ярмаркову залю численні старші відвідувачі-покупці, в більшості батьки нашої юнацької пластової молоді. Веселі та щасливі після справді успішного проведення свого "пластового доброго діла" розходилися з ярмарку і юначки, зберігаючи в своїх серцях шляхетне почуття любови і готовости до жертвности для добра своєї української громади.

Управі Філії УНО-Місто слід при цій нагоді сердечно подякувати за те, що вона — як щороку досі — дала для відбуття ярмарку зовсім безкоштовно на цілий день свою велику залю, а належний за це чинш у сумі 100.00 дол. призначила теж на Фонд видання Енциклопедії Українознавства.

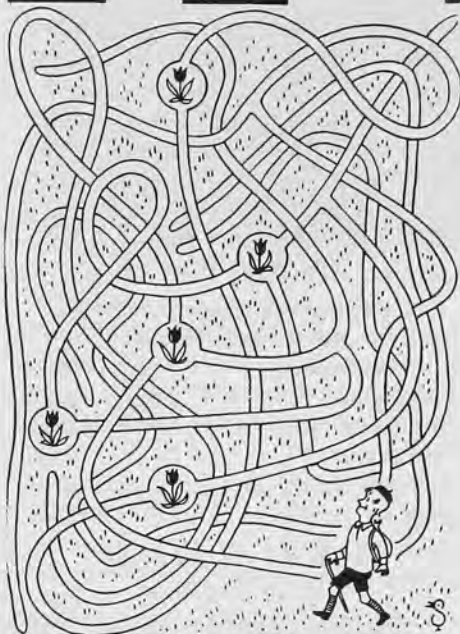
Усі світлини з ярмарку виконав п. Роман Сосідко з Торонта.

Будьте ПЕРЕДплатником,
а не ПІСЛЯплатником

«ЮНАКА»!

Тому
ЩЕ СЬОГОДНІ
вишліть 6.00 дол.
як передплату на 1970 рік.

ЗБИРАЧ КВИТІВ

Спробуйте повести цього мандрівника так, щоб він міг зібрати всі п'ять квіток, не перериваючи ніде своєї крутої дороги.

ДЕ СХОВАЛИСЯ ЖАБИ?

Коли зближається бузько — ховаються жаби. Дві з них заховалися на цьому образку дуже добре. Хто знайде їх перед бузьком?

у СМІХНИСЯ!

**

ДОВГІ ВУХА

— Чусте, Іване, у вас такі довгі вуха!

— Правду кажете! З моїх вух та із вашої голови був би прекрасний осел.

**

У ДИРЕКТОРА ТЕАТРУ

— Пане директоре! Моя жінка бажала б виступати на сцені у Вашому театрі.

— А чи має вона відповідну підготовку?

— Так, вона щоденно мені дома сцени влаштовує.

**

КРИЗЬ СОН

Жінка: — Ти знову вночі кризь сон говорив!

Чоловік: — То вже мені і вночі не можна у власному домі ні одного слова сказати?

— Бачиш, я Тобі казав,
Що вже більше нема!..

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

ЗА МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ Ц. Р.

Даток на пресфонд "Юнака" із збірки, проведеної на весіллі Євгена та Марії Губ'яків із Торонто, що відбулося 8. 5. ц. р. у Торонті. Збірку провели з ініціативи весільного старости, пл. сен. Ігоря Велигорського, перша дружка, сусілка із Ніагара Фаллс, Онт., Дарія Криворучка, і перший дружка, Іван Дідик із США	23.50
Частина прибутку із вступів на показ гагілок, які виводили новачки і юначки Коша Пластунів у Торонті на Великдень, 26. 4. ц. р., в залі Святомиколаївської Церкви в Торонті (додаток до \$60.00, грошованих у ч. 5/1970 "Юнака", разом \$79.00)	19.00
14-ий Курінь УПЮ-ок ім. Олени Теліги, Філадельфія, США,	10.00
Л. і М. Ганкевичі, Чикаго, США, замість квітів на могилу сл.п. Вероніки Стойкевич, матері пл. сен. Іванки Ганкевич із Нью-Йорку	10.00
ст. пл. Богдан Булавка, Балтімор, США	10.00
ст. пл. Марта Гарасовська, Чикаго, США	4.00
пл. юн. Оля Березецька, Чикаго, США	4.00
пл. юн. Марта Пакуляк, Мінеаполіс, США	4.00
пл. юн. Анна Семчишин, Бронкс, США	4.00
пл. юн. Мирослав і Оля Лавришини, Торонто, Канада	4.00
пл. юн. Юрко Чорний, Сарнія, Канада	4.00
ст. пл. Марія Кузич, Чикаго, США	4.00
пл. юн. Христия, Ліда і Ігор Голубінські, Торонто	4.00
ст. пл. Ярка Коморовська, Філадельфія, США	4.00
пл. юн. Олена Васинчук, Чикаго, США	4.00
ст. пл. Богдан Сацюк, Гейнесвілл, США	4.00
ст. пл. Віра Никифорук, Джексон Гайтс, США	4.00
пл. юн. Орест і Христия Баранські, Йонкерс, США	3.00
пл. юн. Михайло і Ангеліна Саракулі, Вінніпег	2.00
пл. юн. Юрій Луговий, Канада	2.00
ст. пл. Роман Савка, Торонто, Канада	2.00
Ореста Заяць, Монреаль, Канада	2.00
пл. юн. Андрій Бурачинський, Мейпелвуд, США	2.00
пл. юн. Наталка Гусар, Едісон, США	2.00
пл. сен. Петро Пришляк, Ветерсфілд, США	2.00
пл. юн. Олесь Стефанюк, Джексон Гайтс, США	2.00
пл. юн. Ліліана Андрушків, Нью-Йорк, США	2.00

пл. сен. Василь Сеньківський, Гастінгс он Гадсон	2.00
пл. юн. Анна Туркевич, Дітройт, США	2.00
пл. юн. Константин Возний, Філадельфія, США	2.00
пл. юн. Вірляна і Борис Ткачі, Мейпелвуд, США	2.00
пл. юн. Анна Будна, Ірвінгтон, США	1.50
пл. юн. Борис Процак, Вінніпег, Канада	1.00
пл. юн. Орест Халупа, Бронкс, США	1.00
пл. юн. Ольга Одосій, Філадельфія, США	1.00
пл. юн. Теодор і Діана Галатовські, Торонто, Канада	1.00
пл. юн. Дарія Кравченко, Філадельфія, США	1.00
ст. пл. Богдан Плешкевич, Чикаго, США	1.00
ст. пл. Ліда Головата, Чикаго, США	1.00
пл. юн. Ліля Мартинець, Рочестер, США	1.00
пл. юн. Юрій Шкудор, Дітройт, США	1.00
пл. юн. Павло Роспутько, Філадельфія, США	1.00
пл. юн. Юрій Тарнавський, Нью-Брансвік, США	1.00
пл. юн. Наталія Напора, Ірвінгтон, США	1.00
пл. юн. Стефанія Демків, Дітройт, США	1.00
пл. юн. М. Мищатин, Парма, США	1.00
пл. юн. Юрій Яримович, Нью-Йорк, США	1.00
пл. юн. Христия Кизима, Ньюарк, США	1.00
пл. юн. Віктор і Христия Яворські, Ньюарк, США	0.50
Разом у цьому списку	\$167.50

Замість квітів на могилу

**бл. п. ВОЛОДИМИРА
ЛЕВИЦЬКОГО**

складаємо пожертву \$30.00
на п'ять дарункових передплат
для неможливих юнаків і юначок в Австрії.

**СОФІЯ і ОРЕСТ КОМОРОВСЬКІ
ЯРКА КОМОРОВСЬКА
ЛЕСЯ і ЮРІЙ КОМОРОВСЬКІ
Філадельфія, США**

Замість квітів на могилу

св. п.

ВЕРОНІКИ СТОЙКЕВИЧ

матері пл. сен. Іванки Ганкевич із Нью-Йорку
складаємо на пресфонд "Юнака" \$10.00.

**Л. М. ГАНКЕВИЧІ
Чикаго, США**

Друзі і Подруги!

Чим більше буде передплатників, тим кращим буде наш журнал «Юнак». Тому хай кожний чи кожна з Вас: 1) подбає, щоб всі члени Вашого гуртка стали передплатниками «Юнака», 2) присєднає для «Юнака» принаймні одного нового передплатника з-поміж тих Ваших друзів чи подруг, що не належать до Пласту.

наша пошта

● Шановна Адміністрація "Юнака"! Звертаюся до Вас із проханням пересилати нам 5 примірників Вашого журналу "Юнак". Минулого року українська парафіяльна шкілька у Відні була передана в нові руки, і ми молоді старалися трохи зреформувати цю нашу школу. Я сам хотів би уживати Ваш журнал "Юнак" як шкільну лектуру, тим більше, що наші школярі влітку завжди йдуть на пластовий табір до Німеччини. Позатим я вважаю, що цей журнал якраз дуже добрий. На жаль, ми тут не маємо ніяких фондів на передплату "Юнака". Наша шкільна бібліотека, передусім для дітей вищих клас, дуже марна. Чи Ви не могли б нам допомогти з Вашого терену? Гарно було б, коли б ми дістали "Юнака" від початку цього року. — Очікуючи Вашої відповіді, залишаюся з великою пошаною — **Борис Ямиський**, директор української парафіяльної шкільки при церкві св. Варвари у Відні. Відень, 11 квітня 1970 р.

***

Вп. Пане Директоре Ямиський! Дякуючи за Вашого листа, повідомляємо Вас, що окремим листом пішлемо Вам нашу обширнішу відповідь. Радо виконуємо Ваше прохання і висилаємо Вам по 5 примірників "Юнака" від січня ц. р. Сподіваємося, що між нашими передплатниками напевно найдуться такі, що охоче заплатять 5 дарункових передплат за "Юнака" для Вашої української парафіяльної школи у Відні. Бажаємо багато успіхів у Вашій важливій праці для добра нашої молоді у Відні і вітаємо Вас нашим пластовим "Скоб"! — Адміністрація.

СПРОСТУВАННЯ

До
Хвальної Редакції Журналу "Юнак"

У Вашому журналі "Юнак" ч. 3 за березень ц. р. у статті п. н. "Спиридон Черкасенко" на 11-тій сторінці у другій частині статті) написані речі, які не відповідають тому, як воно насправді було. Це стосується видавничої діяльності Покійного Спиридона Черкасенка.

Ані він самий, ані Марійка Підгірянка жадних журналів не видавали, але натомість співробітничали у журналі "Пічлка".

Журнал "Пічлка" зачав виходити за редакцією Павла Кукуруза у 1923 р. Відповідальним редактором був тоді бл. п. о. Августин Волошин.

Часопис для дітей і молоді "Наш Рідний Край" виходив за редакцією А. Маркуша, шкільного інспектора в Тячеві. Виходив він у роках 1922-38 в Ужгороді. В ньому, мабуть, співпрацювала М. Підгірянка, яка тоді була учителькою на Закарпатті.

"Віночок", місячник для дітей, виходив у роках 1920-23. Редагував його д-р І. Панкевич. Видавала його

шкільна управа Міністерства Шкільництва в Ужгороді. В цьому місячнику С. Черкасенко не співпрацював, але найбільше тоді часу посвячував праці літературній, театральній та культурно-освітній.

Це моє мале доповнення прошу помістити у Вашому журналі.

Міннеаполіс, США, 22 квітня 1970 р.

Залишаюся із гошаною до Вас

Василь Пакуляк

● ...Пересилаю Вам 95.00 нім. марок. Прошу мені вилати 1 прим. третього видання пластового посібника Дрота п. н. "Життя в Пласті", що саме появилось з друку, а решту грошей прошу призначити на дарункові передплати "Юнака" (по одній) в Югославії і Чехо-Словаччині та на пресфонд "Юнака" і "Пластового Шляху". — Дуже Вам дякую за присланого листа. Мою поміч значно перебільшуєте, бо це ніяка заслуга післати кілька марок на добру ціль. На мою думку, це не є навіть ніяке "добре діло", а тільки національний обов'язок. Пластове "добре діло" — це Ваша невисипуща праця, яку Ви виконуєте серед таких труднощів для добра української молоді. Тому подивляю Вас і пересилаю Вам мої щирі побажання дальших великих успіхів у Вашій такій важливій для української справи виховно-видавничій діяльності. — Скоб! — **Пл. сен. Василь Ісаїв, Аахен, Німеччина.** — Від Адміністрації: Докладні дані про розподіл одержаної від пл. сен. В. Ісаєва пожертви поміщені в цьому числі у списках датків на дарункові передплати і пресфонд "Юнака".

● Дуже ціню Вашу працю над високим рівнем "Юнака", якого передплачує мій син. Запевняю Вас, що з великим зацікавленням перечитую все, включно з обкладинками. З думками Ульяни Ільницької, висловленими у статті п. н. "Чому воно так"? в лютевому числі з цього року на 17-й сторінці, погоджуюсь на сто відсотків, тільки я назвала б нецікаві сходини "переливанням з пустаго в порожнє". Уважаю, що це робить із пластунів лише пластових автоматів без ініціативи, без енергії. І якщо можна назвати речі по імені — то нам потрібно більше виховників типу Юрія і Дарії Даревичів. Надіюсь, що не візьмете мені оцих кілька моїх міркувань за зле. Я вже давно плянувала писати до Вас. Пересилаю дарункову передплату для когось неможливого за океаном та залишаюся із правдивою пошаною до Вас — **Лариса Вацке, мати юнака і новачки, Едмонтон, Канада.**

Увага! Увага!

«Юнака» треба не лише передплачувати, але й докладно читати, до нього дописувати, прислудувати йому передплатників і збирати пожертви на його пресфонд.

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,

Той доляр, той цент

Тобі допоможе колись

Здобути знання, прожиток, ім'я!

● ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ «Самопоміч» платить 5% ДИВІДЕНДИ.

● КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є

Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

ПРАЦЯ І ОЩАДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ВАШУ МАЙБУТНІСТЬ!

● Ощадністі
вклади без права
виписувати чеки

● Термінові вклади
(більші суми)
на 2 і більше років

6¹/₂% | **7³/₄%**

- Студійні ощадністі вклади на 7%!
- При виплатах уживайте наших чеків!
- Дасмо позики на догідні сплати!

Складайте Ваші ощадності
у кредитовій кооперативі

»БУДУЧНІСТЬ«

Buduchnist (Toronto) Credit Union Ltd.

140 Bathurst Street — Toronto 2-B, Ontario

Phone: 366-9863 & 366-4547

**Друкарня
КИЇВ**

виконує
всі
друкарські
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 363-7839
860 Richmond St. West, Toronto 2-B, Ont.

Хто з Вас подорожує

✱ літаком ✱ кораблем ✱ поїздом ✱ автобусом
у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро
МАРКІЯНА КОГУТА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

Plast, Inc. KPS
140 Second Ave
New York, N.Y. 10003

Comp

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2199 Bloor St. W., Toronto 9, Ont., Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТІВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

В Пластовій кооперативі

ПЛАЙ

PLY CO-OP LTD., 768 Queen St. W., Toronto 3, Ont.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПЛАСТОВІ ВІДЗНАКИ

- новацьких роїв і гнізд
- юнацьких гуртків і куренів
- новацьких і юнацьких проб
- нов. і юн. іспитів уміlostей

БОРСУК

ЇЖАК

КАЖАН

БОБЕР

САЙГАК

ЛИС

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

ВЕДМІДЬ

ВОВК

ОЛЕНЬ

У цьому оголошенні поміщені зразки відзнак юнацьких гуртків, які продаємо по 50 центів за штуку. Маємо постійно на складі 40 різних родів таких відзнак і можемо їх кожнoчасно вислати. Виготовляємо також інші відзнаки роїв УПН і гуртків УПЮ на замовлення.

КУПУЙТЕ В НАС ТАКОЖ:

★ всякі інші пластові відзнаки ★ усі частини пластових одностроїв ★ таборовий виряд ★ спортове приладдя ★ усі пластові видання, а зокрема обов'язковий для юнацтва посібник, автором якого є основник Пласту

ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ТИСОВСЬКИЙ (ДРОТ)

Життя в Пласті

544 сторін • багато ілюстрацій • ціна 6.50 дол.

* КУПУЙТЕ В ПЛАСТОВІЙ КООПЕРАТИВІ «ПЛАЙ»!

* ЧИСТИЙ ПРИБУТОК КООПЕРАТИВИ «ПЛАЙ»
ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ВИХОВНІ ЦІЛІ ПЛАСТУ!

ЛЕОПАРД

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ТАРПАН